

1. Kraljevima

¹ A car David ostarje i bi vremenit, i koliko ga pokrivalu haljinama ne mogaše se zagrijati.

² Tada mu rekoše sluge njegove: neka potraže caru gospodaru našem mladu djevojku, pa ona neka stoji pred carem i dvori ga, i na krilu neka mu spava, da se zagrijeva car gospodar naš.

³ I potražiše lijepu djevojku po svijem krajevima Izrailjskim, i nađoše Avisagu Sunamku, te je dovedoše caru.

⁴ A ta djevojka bijaše vrlo lijepa, i dvoraše cara i služaše mu: ali je car ne pozna.

⁵ A Adonija sin Agitin podiže se govoreæi: ja æu biti car. I nabavi sebi kola i konjika, i pedeset ljudi koji trèahu pred njim.

⁶ I otac ga nigda ne nakara, niti mu reèe: zašto radiš tako? A on bješe vrlo lijep, i mati ga rodi iza Avesaloma.

⁷ I dogovaraše se s Joavom sinom Serujinim i s Avijatarom sveštenikom, koji pomagahu Adoniji.

⁸ Ali Sadok sveštenik i Venaja sin Jodajev i Natan prorok i Semej i Rej i junaci Davidovi ne pristaše za Adonijom.

⁹ Tada nakla Adonija ovaca i volova i ugojene stoke kod kamena Zoeleta, koji je kod izvora Rogila, i pozva svu braæu svoju, sinove careve, i sve ljude od Jude, sluge careve;

¹⁰ Ali ne pozva Natana proroka, ni Venaje, ni ostalih junaka, ni Solomuna brata svojega.

11 Tada reèe Natan Vitsaveji materi Solomunovoj govoreæi: jesi li èula da se zacario Adonija sin Agitin? a gospodar naš David ne zna.

12 Nego sada hajde, ja æu te svjetovati kako æeš izbaviti dušu svoju i dušu sina svojega Solomuna.

13 Hajde, otidi k caru Davidu i reci mu: nijesi li se ti, gospodaru moj care, zakleo sluškinji svojoj govoreæi: Solomun sin tvoj biæe car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem? Zašto se dakle zacari Adonija?

14 I gle, dok ti još budeš ondje govoreæi s carem, ja æu doæi za tobom, i dopuniæu tvoje rijeði.

15 I tako uðe Vitsaveja k caru u klijet. A car bijaše vrlo star; i Avisaga Sunamka dvoraše ga.

16 I savivši se Vitsaveja pokloni se caru; a car joj reèe: šta æeš?

17 A ona mu reèe: gospodaru moj, ti si se zakleo Gospodom Bogom svojim sluškinji svojoj: Solomun sin tvoj biæe car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem.

18 A sada evo Adonija se zacari, a ti, gospodaru moj care, i ne znaš.

19 Naklao je volova i ugojene stoke i ovaca mnogo, i pozvao sve sinove careve, i Avijatara sveštenika i Joava vojvodu; a Solomuna sluge svojega nije pozvao.

20 Sada, care gospodaru moj, oèi su svega Izrailja uprte u tebe, da im kažeš ko æe sjesti na prijesto tvoj, gospodaru moj care, poslije tebe.

21 Inaèe kad gospodar moj car poèine kod otaca svojih, biæemo ja i sin moj Solomun krivi.

²² I gle, dok ona još govoraše caru, dođe prorok Natan.

²³ I javiše caru govoreæi: evo Natana proroka. I on stupivši pred cara pokloni se caru licem do zemlje.

²⁴ I reèe Natan: care, gospodaru moj, jesi li ti kazao: Adonija æe biti car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem?

²⁵ Jer otide danas i nakla volova i ugojene stoke i ovaca mnogo, i pozva sve sinove careve i vojvode i Avijatara sveštenika; i eno jedu i piju s njim i govore: da živi car Adonija.

²⁶ Mene pak, sluge tvojega, ne pozva, ni Sadoka sveštenika, ni Venaje sina Jodajeva, ni Solomuna sluge tvojega.

²⁷ Je li to car gospodar moj naredio? ne kazav služi svojemu ko æe sjesti na prijesto gospodara mojega cara poslije njega.

²⁸ A car David odgovori i reèe: zovite mi Vitsaveju. I ona dođe pred cara, i stade pred carem.

²⁹ Tada se zakle car govoreæi: tako da je živ Gospod, koji je izbavio dušu moju od svake nevolje,

³⁰ Kako sam ti se zakleo Gospodom Bogom Izrailjevim rekavši: Solomun sin tvoj biæe car poslije mene, i on æe sjedjeti na prijestolu mojem mjesto mene, tako æu uèiniti danas.

³¹ Tada Vitsaveja savi se licem do zemlje i pokloni se caru, pa reèe: da živi gospodar moj car David dovijeka!

³² Potom reèe car David: zovite mi Sadoka sveštenika i Natana proroka i Venaju sina Joda-

jeva. I oni dođoše pred cara.

³³ A car im reče: uzmite sa sobom sluge gospodara svojega, i posadite Solomuna sina mojega na moju mazgu i odvedite ga do Giona;

³⁴ I neka ga ondje Sadok sveštenik i Natan prorok pomažu za cara nad Izrailjem, i zatrubite u trubu i recite: da živi car Solomun!

³⁵ Potom se vratite za njim, i on neka dođe i sjede na prijesto moj i caruje mjesto mene; jer sam njega odredio da bude vođ Izrailju i Judi.

³⁶ A Venaja sin Jodajev odgovori caru i reče: amin! neka tako reče Gospod Bog gospodara mojega cara.

³⁷ Kako je Gospod bio s gospodarem mojim carem tako neka bude i sa Solomunom, i neka podigne prijesto njegov još više nego prijesto gospodara mojega cara Davida.

³⁸ I tako otide Sadok sveštenik i Natan prorok i Venaja sin Jodajev i Hereteji i Feleteji, i posadiše Solomuna na mazgu cara Davida i odvedoše ga do Giona.

³⁹ I Sadok sveštenik uze rog s uljem iz šatora, i pomaza Solomuna. Potom zatrubiše u trubu i sav narod reče: da živi car Solomun!

⁴⁰ I sav narod pođe za njim, i narod sviraše u svirale i veseljaše se veoma da se zemlja razlijegaše od vike njihove.

⁴¹ I zaèu Adonija i sve zvanice koje bijahu s njim, pošto jedoše; zaèu i Joav glas trubni, pa reče: kaka je to vika i vrevu u gradu?

⁴² I dokle on još govoraše, gle, dođe Jonatan sin Avijatara sveštenika; i Adonija mu reče: hodi, jer si junak i nosiš dobre glase.

⁴³ A Jonatan odgovori i reèe Adoniji: ta, gospodar naš car David postavi Solomuna carem.

⁴⁴ Jer car posla s njim Sadoka sveštenika i Natana proroka i Venaju sina Jodajeva, i Hereteje i Feleteje, i posadiše ga na carevu mazgu.

⁴⁵ I pomazaše ga Sadok sveštenik i Natan prorok kod Giona za cara, i otidoše odande veseleæi se tako da je grad uzavreo; to je vika koju èuste.

⁴⁶ I Solomun je veæ sjeo na carski prijesto.

⁴⁷ I došle su sluge careve, i blagosloviše gospodara našega cara Davida govoreæi: da Bog proslavi ime Solomunovo još veæma nego tvoje, i prijesto njegov da podigne još više nego tvoj. I pokloni se car na postelji svojoj.

⁴⁸ Još ovako reèe car: da je blagosloven Gospod Bog Izrailjev, koji dade danas ko æe sjedjeti na prijestolu mojemu, da vide moje oèi.

⁴⁹ Tada se prepadoše, i ustaše sve zvanice Adonijine, i otidoše svak svojim putem.

⁵⁰ A Adonija bojeæi se Solomuna usta i otide, i uhvati se za rogove oltaru.

⁵¹ I javiše Solomunu govoreæi: eno, Adonija se uplašio od cara Solomuna, i eno ga, uhvatio se za rogove oltaru, i veli: neka mi se zakune car Solomun da neæe ubiti sluge svojega maæem.

⁵² A Solomun reèe: ako bude pošten èovjek, ni dlaka s glave njegove neæe pasti na zemlju; ali ako se nađe zlo na njemu, poginuæe.

⁵³ I tako posla car Solomun, te ga dovedoše od oltara; i kad dođe, pokloni se caru Solomunu; a Solomun mu reèe: idi kuæi svojoj.

2

¹ A kad dođe vrijeme Davidu da umre, zapovjedi Solomunu sinu svojemu govoreæi:

² Ja idem kuda ide sve na zemlji; a ti budi hrabar i budi èovjek.

³ I drži što ti je Gospod Bog tvoj zapovjedio da držiš, hodeæi putovima njegovim i držeæi uredbе njegove i zapovijesti njegove i zakone njegove i svjedoèanstva njegova, kako je napisano u zakonu Mojsijevu, da bi napredovao u svemu što uzradiš i za èim se god okreneš,

⁴ Da bi Gospod ispunio rijeè svoju koju mi je rekao govoreæi: ako uspaze sinovi tvoji na put svoj hodeæi preda mnogom vjerno, svijem srcem svojim i svom dušom svojom, tada ti neæe nestati èovjeka na prijestolu Izrailjevu.

⁵ A ti znaš šta mi je uèinio Joav sin Serujin, šta je uèinio dvjema vojvodama Izrailjevijem, Aveniru sinu Nirovu i Amasi sinu Jeterovu, koje ubi prolivši u miru krv kao u ratu, i okalja krvlju kao u ratu pojas svoj oko sebe, i obuæu svoju na nogu.

⁶ Uèini dakle po mudrosti svojoj, i nemoj dati da se sijeda glava njegova spusti s mirom u grob.

⁷ Sinovima pak Varzelaja od Galada uèini milost, i neka budu meðu onima koji jedu za tvojim stolom, jer su tako došli k meni kad sam bježao od Avesaloma brata tvogega.

⁸ I eto, kod tebe je Simej sin Girin od Venijamina iz Vaurima, koji me je ljuto ružio kad iđah u Mahanajim; ali mi dođe na susret na Jordan, i zakleh mu se Gospodom rekavši: neæu te ubiti maèem.

⁹ Ali mu ti nemoj oprostiti, jer si mudar èovjek i znaæeš šta æeš mu uèiniti, da opraviš sijedu glavu njegovu s krvlju u grob.

¹⁰ Tako poèinu David kod otaca svojih, i bi pogreben u gradu Davidovu.

¹¹ A carova David nad Izrailjem èetrdeset godina: u Hevronu carova sedam godina, a u Jerusalmu carova trideset i tri godine.

¹² I Solomun sjede na prijesto Davida oca svojega, i carstvo se njegovo utvrdi jako.

¹³ Tada doðe Adonija sin Agitin k Vitsaveji materi Solomunovoj; a ona reèe: jesi li dobro došao? A on reèe: dobro.

¹⁴ Potom reèe: imam nešto da ti kažem. A ona reèe: govori.

¹⁵ Tada reèe: ti znaš da je moje bilo carstvo, i da je u mene bio upro oèi sav Izrailj da ja budem car; ali se carstvo prenese i dopade bratu mojemu, jer mu ga Gospod dade.

¹⁶ Zato te sada molim za jedno; nemoj me odbiti. A ona mu reèe: govori.

¹⁷ A on reèe: govori caru Solomunu, jer ti on neæe odbiti, neka mi da za ženu Avisagu Sunamku.

¹⁸ A Vitsaveja reèe: dobro, ja æu govoriti caru za te.

¹⁹ I doðe Vitsaveja k caru Solomunu da mu govori za Adoniju; a car usta i srete je i pokloniv joj se sjede na svoj prijesto, i zapovjedi te namjestiše stolicu materi njegovoj, i ona sjede njemu s desne strane.

²⁰ Tada ona reèe: iskala bih od tebe jednu malu stvar, nemoj me odbiti. A car joj reèe: išti,

majko, neæu te odbiti.

²¹ Ona reèe: podaj Avisagu Sunamku Adoniji bratu svojemu za ženu.

²² A car Solomun odgovori materi svojoj i reèe: zašto išteš Avisagu Sunamku za Adoniju? išti i carstvo za nj, jer je on brat moj stariji i ima uza se Avijatara sveštenika i Joava sina Serujina.

²³ I zakle se car Solomun Gospodom govoreæi: tako da mi uèini Bog i tako da doda, sebi na smrt kaza to Adonija danas.

²⁴ I zato, tako da je živ Gospod, koji me je utvrdio i posadio me na prijestolu Davida oca mojega, i koji mi je naèinio kuæu kao što je rekao, danas æe poginuti Adonija.

²⁵ I posla car Solomun Venaju sina Jodajeva, koji uloži na nj, te pogibe.

²⁶ A Avijataru svešteniku reèe car: idi u Anatot na njivu svoju, jer si zaslužio smrt, ali te neæu danas pogubiti, jer si nosio kovèeg Gospodnji pred Davidom ocem mojim i podnosio si sve nevolje koje je podnosio otac moj.

²⁷ Tako Solomun svrgne Avijatara da ne bude sveštenik Gospodnji, da ispuni rijeè Gospodnju što reèe u Silomu za dom Iljev.

²⁸ I ovaj glas dođe do Joava; a Joav bješe pristao za Adonijom, premda za Avesalomom ne bješe pristao; i uteèe Joav u šator Gospodnji i uhvati se za rogove oltaru.

²⁹ I javiše caru Solomunu: Joav uteèe u šator Gospodnji, i eno ga kod oltara. A Solomun posla Venaju sina Jodajeva govoreæi: idi, uloži na nj.

³⁰ I ušav Venaja u šator Gospodnji reèe mu:

car je kazao: izidi. A on reèe: neæu; nego ovdje hoæu da umrem. A Venaja javi caru govoreæi: tako reèe Joav i tako mi odgovori.

³¹ A car mu reèe: uèini kako je rekao, uloži na nj, i pogrebi ga, i skini s mene i s doma oca mojega krv pravu koju je prolio Joav.

³² I neka Gospod obrati krv njegovu na njegovu glavu, što uloži na dva èovjeka pravednija i bolja od sebe, i ubi ih maèem bez znanja oca mojega Davida: Avenira sina Nirova vojvodu Izrailjeva i Amasu sina Jeterova vojvodu Judina;

³³ Neka se dakle krv njihova vrati na glavu Joavovu i na glavu sjemena njegova dovijeka; a Davidu i sjemenu njegovu i domu njegovu i prijestolu njegovu neka bude mir dovijeka od Gospoda.

³⁴ I otide Venaja sin Jodajev, i uloži na nj i pogubi ga, i bi pogreben kod kuæe svoje u pustinji.

³⁵ Tada postavi car Venaju sina Jodajeva na njegovo mjesto nad vojskom, a Sadoka sveštenika postavi car na mjesto Avijatarovo.

³⁶ Potom posla car i dozva Simeja, i reèe mu: sagradi sebi kuæu u Jerusalimu, pa tu sjedi, i ne izlazi odatle nikuda.

³⁷ Jer u koji dan izideš i prijeđeš preko potoka Kedrona, znaj zacijelo da æeš poginuti, i krv æe tvoja pasti na tvoju glavu.

³⁸ A Simej reèe caru: dobra je ta rijeè; kako je rekao gospodar moj car, tako æe uèiniti sluga tvoj. I sjedje Simej u Jerusalimu dugo vremena.

³⁹ Ali se dogodi poslije tri godine, te utekoše dvije sluge Simejeve k Ahisu sinu Mašinu caru

Gatskom. I bi javljeno Simeju: eno ti slugu u Gat.

⁴⁰ Tada usta Simej, i osamari svoga magarca, i otide u Gat k Ahisu da traži sluge svoje. I vrati se Simej, i dovede natrag sluge svoje iz Gata.

⁴¹ I javiše Solomunu da je Simej bio otišao iz Jerusalima u Gat, i da se vratio.

⁴² Tada car poslav dozva Simeja, i reèe mu: nijesam li te zakleo Gospodom i nijesam li ti tvrdo rekao: u koji dan izideš kuda mu drago, znaj zacijelo da æeš poginuti? I ti mi reèe: dobra je ta rijeè koju èuh.

⁴³ Zašto dakle nijesi držao zakletve Gospodnje i zapovijesti koju sam ti zapovjedio?

⁴⁴ Potom reèe car Simeju: ti znaš sve zlo za koje zna srce tvoje, što si uèinio Davidu ocu mojemu; Gospod vraæa tvoje zlo na tvoju glavu.

⁴⁵ A car æe Solomun biti blagosloven i prijesto Davidov utvrđen pred Gospodom dovijeka.

⁴⁶ I zapovjedi car Venaji sinu Jodajevu, te izide i uloži na nj, te pogibe. I carstvo se utvrdi u ruci Solomunovoj.

3

¹ A Solomun se oprijatelji s Faraonom carem Misirskim, i oženi se kærju Faraonovom, i dovede je u grad Davidov dokle ne dovrši svoj dom i dom Gospodnji i zid oko Jerusalima.

² Ali narod prinošaše žrtve na visinama; jer još ne bješe sazidan dom imenu Gospodnjemu do tada.

³ A Solomun ljubljaje Gospoda hodeæi po uredbama oca svojega Davida, samo što na visinama prinošaje žrtve i kađaje.

⁴ Zato otide car u Gavaon da ondje prinese žrtvu, jer to bijaše velika visina; i Solomun prinese tisuæu žrtava paljenica na onom oltaru.

⁵ I javi se Gospod Solomunu u Gavaonu noæu u snu, i reèe Bog: išti što hoæeš da ti dam.

⁶ A Solomun reèe: ti si uèinio veliku milost sluzi svojemu Davidu ocu mojemu, kao što je hodio pred tobom vjerno i pravedno i s pravijem srcem prema tebi; i saèuvao si mu ovu veliku milost, te mu dao sina da sjedi na prijestolu njegovu, kao što se vidi danas.

⁷ I tako, Gospode Bože moj, ti si postavio slugu svojega carem na mjesto Davida oca mojega, a ja sam mlad, niti znam polaziti ni dolaziti.

⁸ I tvoj je sluga među narodom tvojim, koji si izabrao, narodom velikim, koji se ne može izbrojiti ni proraèunati od množine.

⁹ Daj dakle sluzi svojemu srce razumno da može suditi narodu tvojemu i raspoznavati dobro i zlo. Jer ko može suditi narodu tvojemu tako velikom?

¹⁰ I bi milo Gospodu što Solomun to zaiska.

¹¹ I reèe mu Bog: kad to išteš, a ne išteš duga života niti išteš blaga niti išteš duša neprijatelja svojih nego išteš razuma da umiješ suditi;

¹² Evo uèinih po tvojim rijeèima; evo ti dajem srce mudro i razumno da takoga kakav si ti ni prije tebe nije bilo niti æe poslije tebe nastati taki kakav si ti.

¹³ A svrh toga dajem ti i što nijesi iskao, i blago i

slavu, da takoga kakav æeš ti biti neæe biti meðu carevima svega vijeka tvojega.

¹⁴ I ako uzideš mojim putovima držeæi uredbe moje i zapovijesti moje, kao što je išao David otac tvoj, produljiæu dane tvoje.

¹⁵ Tada se probudi Solomun, i gle, ono bješe san. I dođe u Jerusolim, i stavši pred kovæg zavjeta Gospodnjega prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne, i poèasti sve sluge svoje.

¹⁶ Tada dođoše dvije žene kurve k caru, i stadoše pred njim.

¹⁷ I reèe jedna žena: ah, gospodaru; ja i ova žena sjedimo u jednoj kuæi, i porodih se kod nje u istoj kuæi.

¹⁸ A treæi dan poslije moga poroðaja porodi se i ova žena, i bijasmo zajedno i ne bijaše niko drugi s nama u kuæi, samo nas dvije bijasmo u kuæi.

¹⁹ I umrije sin ove žene noæas, jer ona leže na nj.

²⁰ Pa ustavši u po noæi uze sina mojega iskraj mene, kad sluškinja tvoja spavaše, i stavi ga sebi u naruèje, a svoga sina mrtvoga stavi meni u naruèje.

²¹ A kad ustah ujutru da podojim sina svojega, a to, mrtav; ali kad razgledah ujutru, a to, ne bješe moj sin, kojega ja rodih.

²² Tada reèe druga žena: nije tako; nego je moj sin ovaj živi, a tvoj je sin onaj mrtvi. Ali ona reèe: nije tako, nego je tvoj sin onaj mrtvi, a moj je sin ovaj živi. Tako govorahu pred carem.

²³ A car reèe: ova kaže: ovaj je živi moj sin, a tvoj je sin ovaj mrtvi; a ona kaže: nije tako, nego

je tvoj sin onaj mrtvi, a moj je sin ovaj živi.

²⁴ I reèe car: dajte mi maè. I donesoše maè pred cara.

²⁵ Tada reèe car: rasijecite živo dijete na dvoje, i podajte polovinu jednoj i polovinu drugoj.

²⁶ Tada žena kojoj sin bješe živi reèe caru, jer joj se usколеba utroba za sinom: ah, gospodaru, podajte njojzi dijete živo, a nemojte ga ubijati. A ona reèe: neka ne bude ni meni ni tebi, rasijecite ga.

²⁷ Tada odgovori car i reèe: podajte onoj živo dijete, nemojte ga ubiti, ona mu je mati.

²⁸ I sav Izrailj èu sud koji izreèe car, i pobojaše se cara; jer vidješe da je u njemu mudrost Božija da sudi.

4

¹ A car Solomun carovaše nad svijem Izrailjem.

² A ovo bijahu knezovi njegovi: Azarija, sin Sadokov, namjesnik;

³ Elioref i Ahija, sinovi Sisini, pisari; Josafat, sin Ahiludov, pametar;

⁴ Venaja, sin Jodajev, vojvoda; a Sadok i Avijatar sveštenici;

⁵ A Azarija, sin Natanov, bješe nad pristavima; a Zavud, sin Natanov, prvi vijeænik, prijatelj carev;

⁶ A Ahisar upravitelj dvorski; a Adoniram sin Avdin nad carskim poslenicima.

⁷ I imaše Solomun dvanaest pristava po svemu Izrailju, koji hranjahu cara i sav dom njegov; po mjesec dana u godini svaki bijaše dužan hraniti.

⁸ A ovo su im imena: sin Urov u gori Jefremovoj;

⁹ Sin Dekerov u Makasu i u Salvimu i Vetsemesu i Elonu Vet-ananskom;

¹⁰ Sin Esedov u Aruvotu; pod njim bijaše Sohot i sva zemlja Eferova;

¹¹ Sin Avinadavov nad svijem krajem Dorskim; žena mu bješe Tafata kæi Solomunova;

¹² Vana sin Ahiludov nad Tenahom i Megidonom i svijem Vet-Sanom, koji je do Sartane pod Jezraelom, od Vet-Sana do Avel-Meola, do preko Jok-Meama;

¹³ Sin Geverov u Ramotu Galadskom; imaše sela Jaira sina Manasijina u Galadu i kraj Argovski u Vasanu, šezdeset velikih gradova sa zidovima i prijevornicama mjedenijem;

¹⁴ Ahinadav sin Idov u Mahanajimu;

¹⁵ Ahimas u Neftalimu; i on bješe oženjen kæerju Solomunovom Vasematom;

¹⁶ Vana sin Husajev u Asiru i u Alotu;

¹⁷ Josafat sin Farujin u Isaharu;

¹⁸ Simej sin Ilin u Venijaminu;

¹⁹ Gever sin Urijev u zemlji Galadskoj, u zemlji Siona cara Amorejskoga i Oga cara Vasanskoga; jedan bješe pristav u toj zemlji.

²⁰ Jude i Izrailja bijaše mnogo kao pijeska pokraj mora; i jeđahu i pijahu i veseljahu se.

²¹ A Solomun vladaše svijem carstvima od rijeke do zemlje Filistejske i do međe Misirske, i donošahu dare i služahu Solomunu svega vijeka njegova.

²² A hrana Solomunova bijaše na dan trideset kora bijeloga brašna, i šezdeset kora drugoga

brašna;

²³ Deset volova ugojenijeh i dvadeset s paše, i sto ovaca, osim jelena i srna i divokoza i ugojenijeh ptica.

²⁴ Jer on vladaše svuda s ovu stranu rijeke od Tapse do Gaze, nad svijem carevima s ovu stranu rijeke, i bješe miran sa sviju strana unaokolo.

²⁵ I življahu Juda i Izrailj bez straha, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana do Virsaveje, svega vijeka Solomunova.

²⁶ I imaše Solomun èetrdeset tisuæa konja za jaslina za kola svoja, i dvadeset tisuæa konjika.

²⁷ I pristavi hranjahu cara Solomuna i sve koji dolazahu za sto cara Solomuna, svaki svoga mjeseca, i ne dadijahu da se èega premakne.

²⁸ A jeèam i slamu za konje i za mazge donošahu na mjesto gdje bijahu, svaki kako mu bijaše odreèeno.

²⁹ I Bog dade mudrost Solomunu i razum vrlo velik i srce prostrano kao pijesak na brijegu morskom.

³⁰ Jer mudrost Solomunova bijaše veæa od mudrosti svijeh istoènijeh naroda i od sve mudrosti Misirske.

³¹ Mudriji bijaše od svakoga èovjeka, i od Etana Ezraita i od Emana i od Halkola i od Darde, sinova Maolovijeh; i razglasi se ime njegovo po svijem narodima unaokolo.

³² I izgovori tri tisuæe prièa, i bijaše pjesama njegovijeh tisuæa i pet.

³³ Govorio je i o drveæu, od kedra na Livanu do isopa koji nièe iz zida; govorio je i o stoci i o pticama i o bubinama i o ribama.

³⁴ I dolažahu iz svijeh naroda da èuju mudrost Solomunovu, od svijeh careva na zemlji, koji èuše za mudrost njegovu.

5

¹ I Hiram car Tirski posla sluge svoje k Solomunu èuvši da su ga pomazali za cara na mjesto oca njegova, jer Hiram ljubljaše Davida svagda.

² A Solomun posla ka Hiramu i poruèi mu:

³ Ti znaš da David otac moj nije mogao sagrađiti doma imenu Gospoda Boga svojega od ratova kojima ga opkoliše, dokle ih Gospod ne položi pod noge njegove.

⁴ A sada Gospod Bog moj dao mi je mir otkuda, nemam nijednoga neprijatelja ni zle smetnje.

⁵ Zato, evo, velim da sagrađim dom imenu Gospoda Boga svojega, kao što je rekao Gospod Davidu ocu mojemu govoreæi: sin tvoj, kojega æu posaditi mjesto tebe na prijesto tvoj, on æe sagrađiti dom imenu mojemu.

⁶ Zato zapovjedi sada neka mi nasijeku drva kedrovijeh na Livanu, a sluge æe moje biti sa slugama tvojim, a platu slugama tvojim daæu ti kako god reèeš; jer ti znaš da u nas nema ljudi koji umiju sjeæi drva kao Sidonci.

⁷ I kad Hiram èu rijeèi Solomunove, obradova se veoma i reèe: da je blagosloven Gospod danas, koji daje Davidu mudra sina nad onijem narodom velikim.

⁸ I posla Hiram Solomunu, i poruèi: èuo sam èega radi si slao k meni; ja æu uèiniti svu volju tvoju za drva kedrova i za drva jelova.

⁹ Moje æe sluge snijeti s Livana na more, i ja æu ih povezati u splavove i spustiti morem do mjesta koje mi kažeš, i ondje æu razvezati, pa ih nosi; a ti æeš uèiniti moju volju i dati hranu èeljadi mojoj.

¹⁰ I tako davaše Hiram Solomunu drva kedrova i drva jelova, koliko mu bješe volja.

¹¹ A Solomun davaše Hiramu dvadeset tisuæa kora pšenice za hranu èeljadi njegovoj, i dvadeset kora ulja cijedenoga; toliko davaše Solomun Hiramu svake godine.

¹² I Gospod dade mudrost Solomunu kako mu bješe obrekao, i bješe mir između Hiram i Solomuna, i uhvatiše vjeru među sobom.

¹³ I odredi Solomun ljude iz svega Izrailja, i bi određenijeh trideset tisuæa ljudi.

¹⁴ I slaše ih na Livan po deset tisuæa svakoga mjeseca naizmjenice; jedan mjesec bijahu na Livanu, a dva mjeseca kod kuæa svojih. A Adoniram bješe nad ovijem poslenicima.

¹⁵ I imaše Solomun sedamdeset tisuæa nosilaca i osamdeset tisuæa tesaèa u planini,

¹⁶ Osim nastojnika Solomunovijeh, koji bijahu nad tijem poslom, tri tisuæe i trista, koji upravljahu narodom koji poslovaše taj posao.

¹⁷ I zapovjedi car da snose veliko kamenje, skupocjeno kamenje za temelj domu, tesano kamenje.

¹⁸ I tesahu poslenici Solomunovi i poslenici Hiramovi i Givleji, i pripravljahu drvo i kamenje da se zida dom.

6

¹ Èetiri stotine i osamdesete godine po izlasku sinova Izrailjevijeh iz zemlje Misirske, èetvrte godine carovanja Solomunova nad Izrailjem, mjeseca Zifa, a to je drugi mjesec, poèe zidati dom Gospodu.

² A dom što ga zida car Solomun Gospodu bijaše u dužinu od šezdeset lakata, a u širinu od dvadeset lakata, a u visinu od trideset lakata.

³ I bijaše trijem pred crkvom dvadeset lakata dug, prema širini doma, a deset lakata širok pred domom.

⁴ I naèini prozore na domu iznutra široke a spolja uske.

⁵ I uza zid domu naèini hodnike svuda unaokolo uza zid domu oko crkve i svetinje nad svetinjama, i naèini klijeti svuda unaokolo.

⁶ Najdonji hodnik bješe pet lakata širok, a srednji šest lakata širok, a treæi sedam lakata širok; jer naèini zasjeke na domu spolja unaokolo, da se grede ne ulažu u zid od doma.

⁷ A kad zidahu dom, zidahu od kamena, koji dovožahu sasvijem prigotovljen, te se ni èekiaè ni sjekira niti kako oruđe gvozdeno ne èu u domu kad se zidaše.

⁸ Vrata od srednjega hodnika bijahu na desnoj strani doma, i izlažaše se na zavojnicu na srednji hodnik, i iz srednjega na treæi.

⁹ Tako sazida dom, i dovrši ga, i pokri dom gredama i daskama kedrovijem.

¹⁰ I naèini hodnike oko cijeloga doma od pet lakata u visinu svaki, i sastavljahu ih s domom grede kedrove.

11 Tada dođe rijeè Gospodnja Solomunu govoreæi:

12 To je dom što gradiš; ako uzideš po mojim uredbama, i ustvoriš moje zakone i uzdržiš sve moje zapovijesti hodeæi po njima, potvrdiaæu ti rijeè svoju, koju sam rekao Davidu ocu tvojemu.

13 I stanovaæu meðu sinovima Izrailjevijem, i neæu ostaviti naroda svojega Izrailja.

14 I tako sazida Solomun dom, i dovrši ga.

15 I obloži zidove domu iznutra daskama kedrovijem, od poda doma do vrh zidova obloži drvetom iznutra; i pod domu obloži daskama jelovijem.

16 I naèini pregradu od dvadeset lakata od jedne strane doma do druge od dasaka kedrovijeh, od poda do vrh zidova; i to naèini unutra za šator, za svetinju nad svetinjama.

17 A dom, crkva naprijed, bijaše od èetrdeset lakata.

18 A po daskama kedrovijem unutra u domu bjehu izrezane jabuke i cvjetovi razvijeni, sve od kedra tako da se ne viðaše nigdje kamen.

19 I svetinju nad svetinjama uredi unutra u domu, da se ondje namjesti kovèeg zavjeta Gospodnjega.

20 A svetinja nad svetinjama unutra bješe dvadeset lakata duga, i dvadeset lakata široka, i dvadeset lakata visoka, i obloži je èistijem zlatom; tako obloži i oltar od kedra.

21 I tako obloži Solomun dom iznutra èistijem zlatom, i zateže zlatne lance pred svetinjom nad svetinjama, koju takoðe obloži zlatom.

22 I sav dom obloži zlatom; tako i sav oltar pred

svetinjom nad svetinjama obloži zlatom.

²³ A u svetinji nad svetinjama naèini dva heruvima od drveta maslinova; deset lakata bješe visok svaki.

²⁴ A od pet lakata bješe jedno krilo u heruvima, i od pet lakata drugo krilo u heruvima; deset lakata bješe od kraja jednoga krila do kraja drugoga krila.

²⁵ Tako i drugi heruvim bijaše od deset lakata; jedne mjere i jedne naprave bjehu oba heruvima.

²⁶ Deset lakata bješe visok jedan heruvim, tako i drugi.

²⁷ I namjesti heruvime usred unutrašnjeg doma, i raširiše heruvimi krila svoja tako da krilo jednoga ticaše u jedan zid a krilo drugoga heruvima ticaše u drugi zid, a usred doma ticaahu krila jedno u drugo.

²⁸ I obloži heruvime zlatom.

²⁹ A sve zidove domu unaokolo iskiti rezanijem heruvimima i palmama i razvijenijem cvjetovima iznutra i spolja.

³⁰ I pod domu obloži zlatom iznutra i spolja.

³¹ I na ulasku u svetinju nad svetinjama naèini dvokrilna vrata od drveta maslinova, kojima pragovi s dovratnicima bjehu na pet uglova.

³² I na tijem dvokrilnijem vratima od drveta maslinova izreza heruvime i palme i razvijene cvjetove, i obloži ih zlatom, i heruvime i palme obloži zlatom.

³³ Tako i na ulasku u crkvu naèini pragove od drveta maslinova na èetiri ugla;

³⁴ I vrata dvokrilna od drveta jelova; na dvije se strane otvoraše jedno krilo, i na dvije strane

otvoraše se drugo krilo.

³⁵ I izreza na njima heruvime i palme i razvijene cvjetove, i obloži zlatom sve što bješe izrezano.

³⁶ Potom naèini trijem unutrašnji od tri reda tesanoga kamena i jednoga reda drveta kedrova strugaña.

³⁷ Èetvrte godine mjeseca Zifa bi postavljen temelj domu Gospodnjemu;

³⁸ A jedanaeste godine mjeseca Vula, koji je osmi mjesec, svrši se dom sa svijem stvarima svojim i sa svijem što mu pripada. Tako ga sazida za sedam godina.

7

¹ Potom zida Solomun sebi dom trinaest godina, i svrši ga.

² Sazida i dom iz šume Livanske, sto lakata dug i pedeset lakata širok i trideset lakata visok, na èetiri reda stupova kedrovijeh, s gredama kedrovijem svrh stupova.

³ I bješe pokriven drvetom kedrovijem gore na gredama, koje bijahu na èetrdeset i pet stupova, po petnaest u jednom redu.

⁴ I prozora bijahu tri reda, prozor nad prozorom u tri reda.

⁵ I sva vrata i pragovi bjehu na èetiri ugla, i prozori, i jedan prozor bješe prema drugom u tri reda.

⁶ I naèini trijem od stupova, pedeset lakata dug i trideset lakata širok; i taj trijem bješe sprijed, i stupovi i grede bijahu sprijed.

⁷ I naèini trijem u kojem bješe prijesto, gdje suðaše, trijem sudski, koji bijaše obložen kedrom od poda do vrha.

⁸ I u njegovoj kuæi gdje življaše bijaše drugi trijem iza onoga trijema, posao bijaše isti. Naèini dom i kæeri Faraonovoj, kojom se oženi Solomun, kao taj trijem.

⁹ Sve ovo bješe od skupocjenoga kamena, tesanoga na mjeru i pilom sjeèenoga, iznutra i spolja od poda do krova, i spolja do velikoga trijema.

¹⁰ I temelj bijaše od kamenja skupocjenoga, kamenja velikoga, od deset lakata i od osam lakata.

¹¹ A ozgo bijaše kamenje skupocjeno na mjeru tesano i daske kedrove.

¹² I veliki trijem unaokolo imaše tri reda kamenja tesanoga i jedan red kedrovijeh brvana, kao trijem unutrašnji doma Gospodnjega i kao trijem istoga doma.

¹³ I posla car Solomun i pozva Hirama iz Tira.

¹⁴ A on bijaše sin jedne udovice od plemena Neftalimova a otac mu bješe iz Tira, umjetnik mjedarski, vrlo vješt i razuman, te umijaše svašta graditi od mjedi; on došav k caru Solomunu izradi mu sav posao.

¹⁵ Sali dva stupa od mjedi, jedan stup bješe od osamnaest lakata u višinu a unaokolo od dvanaest lakata; taki bješe i drugi stup.

¹⁶ I naèini dva oglavlja da se metnu ozgo na stupove, salivena od mjedi; pet lakata bješe visoko jedno oglavlje i pet lakata bješe visoko drugo oglavlje.

¹⁷ I pletenice isprepletane i vrvce kao verige naèini na oglavlja, koja bijahu navrh stupova, sedam na jedno oglavlje i sedam na drugo oglavlje.

¹⁸ Tako naèini na stupove i dva reda šipaka na jednu pletenicu unaokolo da pokrivaju oglavlje koje bijaše na vrhu; tako naèini i na drugom oglavlju.

¹⁹ I na ta dva oglavlja navrh stupova u trijemu bijahu naèinjeni ljiljani od èetiri lakta.

²⁰ I na dva oglavlja na dva stupa bijahu ozgo i prema sredini pod pletenicama šipci, kojih bijaše dvjesta u dva reda unaokolo na jednom i na drugom oglavlju.

²¹ I postavi te stupove u trijemu crkvenom, i postavivši desni stup nazva ga Jahin, potom postavivši stup lijevi nazva ga Voas.

²² I navrh stupova namjesti izraèeno cvijeæe ljiljanovo. I tako se svršiše stupovi.

²³ I sali more; deset lakata bješe mu od jednoga kraja do drugoga, okruglo unaokolo, a pet lakata bješe visoko, a unaokolo mu bješe trideset lakata.

²⁴ I ispod kraja njegova bijahu ispupèene kao jabuke svuda unaokolo po deset na jedan lakat, kojima bješe optoèeno more unaokolo, dva reda jabuka bješe saliveno s njim.

²⁵ I stajaše na dvanaest volova; tri gledahu na sjever, tri gledahu na zapad, tri gledahu na jug, a tri gledahu na istok; a more stajaše na njima ozgo, i zadnja strana svijeh njih bijaše unutra.

²⁶ Debljina mu bijaše s podlanice, a kraj mu bijaše kao kraj u èaše, kao cvijet ljiljanov, a

primaše dvije tisuæe vata.

²⁷ I naèini deset podnoþja od mjedi, u duþinu od èetiri lakta bješe svako podnoþje, a u þirinu od èetiri lakta, a u visinu od tri lakta.

²⁸ A naprava bješe u svakoga podnoþja ovaka: oplata bijaše u njih unaokolo, i oplata bijaše izmeðu uglova.

²⁹ A na oplati meðu uglovima bijahu lavovi i volovi i heruvimi; a na uglovima bijaše stupac ozgo, a ispod lavova i volova bijaše vijenac kovan.

³⁰ I pod svakim podnoþjem bijahu po èetiri toèka od mjedi s ploèama mjedenijem, i na èetiri ugla bijahu kao ramena, i pod svakom umivaonicom bijahu ta ramena salivena prema svakom vijencu.

³¹ Dubina umivaonici od vrha do dna nad stupcem bijaše s lakta, i u vrhu bijaše okrugla kao i stupac koji bijaše od podrug lakta, i po vrhu joj bijaše rezano, a oplata joj bijaše na èetiri ugla, ne okrugla.

³² I tako po èetiri toèka bijahu pod tom oplatom, i osovine toèkovima izlaþahu na podnoþju, i svaki toèak bijaše visok podrug lakta.

³³ I naprava u tijeh toèkova bijaše kao naprava u toèkova kolskih; osovine njihove, glavèine, naplaci i paoci, sve bješe liveno.

³⁴ I èetiri ramena bijahu na èetiri ugla u svakoga podnoþja, iz podnoþja izlaþahu njegova ramena.

³⁵ A ozgo u podnoþja bijaše visine po lakta, koja bješe svuda okrugla, i ozgo na podnoþju bjehu strane njegove i oplata koje izlaþahu iz njega.

³⁶ I po stranama njegovijem i po oplatama njegovijem izreza heruvime, lavove i palme, jedno do drugoga uz vijence unaokolo.

³⁷ Na taj naèin naèini deset podnožja; sva bijahu jednako salivena, jedne mjere i jedne naprave.

³⁸ I naèini deset umivaonica od mjedi; po èetrdeset vata uzimaše jedna umivaonica, i svaka umivaonica bijaše od èetiri lakta; po jedna umivaonica stajaše na svakom podnožju od deset podnožja.

³⁹ I namjesti pet podnožja na desnoj strani doma, a pet na lijevoj strani doma, a more namjesti na desnu stranu doma prema istoku s juga.

⁴⁰ Tako naèini Hiram umivaonice i lopate i kotliæe; i svrši Hiram sav posao koji radi caru Solomunu za dom Gospodnji:

⁴¹ Dva stupa i dva oglavlja okrugla navrh dva stupa, i dvije pletenice da pokrivaju ona dva oglavlja okrugla navrh stupova;

⁴² I èetiri stotine šipaka na dvije pletenice; dva reda šipaka na svakoj pletenici, da pokrivaju dva oglavlja okrugla navrh stupova;

⁴³ I deset podnožja, i deset umivaonica na njima;

⁴⁴ I more jedno, i volova dvanaest pod morem;

⁴⁵ I lonce i lopate i kotliæe; a svi sudovi što naèini Hiram caru Solomunu za dom Gospodnji bjehu od mjedi uglađene.

⁴⁶ To je car salivao u ravnici Jordanskoj u zemlji ilovaèi između Sohota i Sartana.

⁴⁷ I Solomun ne izmjeri tjih sudova, jer ih bješe vrlo mnogo, ne tražiše težine mjedi.

⁴⁸ Naèini Solomun i sve drugo posuđe za dom Gospodnji: zlatni oltar, i zlatni sto, na kom stajahu hljebovi postavljeni,

⁴⁹ I pet svijetnjaka s desne strane i pet s lijeve strane pred svetinjom od èistoga zlata, i cvjetove i žiške i usekaèe od zlata,

⁵⁰ I èaše i viljuške i kotliæe i kadionice i mašice od èistoga zlata; i èepovi na vratima unutrašnjega doma, svetinje nad svetinjama, i èepovi na vratima crkvenijem bijahu od zlata.

⁵¹ I tako se svršì sav posao, koji uradi car Solomun domu Gospodnjemu; i unese Solomun što bješe posvetio David otac njegov, srebro i zlato i sudove, i ostavi u riznicu doma Gospodnjega.

8

¹ Tada sabra Solomun starješine Izrailjeve i sve glavare plemenske, knezove domova otaèkih sinova Izrailjevijeh, k sebi u Jerusalem da se prenese kovèeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, a to je Sion.

² I skupiše se k caru Solomunu svi ljudi Izrailjevi mjeseca Etanima na praznik, a taj je mjesec sedmi.

³ I kad dođoše sve starješine Izrailjeve, podigoše sveštenici kovèeg;

⁴ I prenesoše kovèeg Gospodnji i šator od sastanka i sve sude svete što bjehu u šatoru; prenesoše ih sveštenici i Leviti.

⁵ A car Solomun i sav zbor Izrailjev, koji se sabra k njemu, prinesoše s njim pred kovèegom

ovaca i goveda toliko da se ne mogaše ni izbrojiti ni proraèunati od mnoštva.

⁶ I unesoše sveštenici kovèeg zavjeta Gospodnjega na njegovo mjesto, u unutrašnji dom, u svetinju nad svetinjama, pod krila heruvimima.

⁷ Jer heruvimima bijahu raširena krila nad mjestom gdje æe stajati kovèeg, i zaklanjahu heruvimi kovèeg i poluge njegove ozgo.

⁸ I povukoše mu poluge tako da se krajevi viðahu u svetinji na prednjoj strani svetinje nad svetinjama, ali se napolje ne viðahu; i ondje ostaše do današnjega dana.

⁹ U kovèegu ne bješe ništa osim dvije ploèe kamene, koje metnu u nj Mojsije na Horivu, kad Gospod uèini zavjet sa sinovima Izrailjevijem pošto izidoše iz zemlje Misirske.

¹⁰ A kad sveštenici izidoše iz svetinje, oblak napuni dom Gospodnji,

¹¹ Te ne mogahu sveštenici stajati da služe od oblaka; jer se slave Gospodnje napuni dom Gospodnji.

¹² Tada reèe Solomun: Gospod je rekao da æe nastavati u mraku.

¹³ Sazidah dom tebi za stan, mjesto, da u njemu nastavaš dovijeka.

¹⁴ I okrenuvši se licem svojim car blagoslovi sav zbor Izrailjev, a sav zbor Izrailjev stajaše.

¹⁵ I reèe: blagosloven da je Gospod Bog Izrailjev, koji je govorio svojim ustima Davidu ocu mojemu i ispunio rukom svojom, govoreæi:

¹⁶ Od onoga dana kad izvedoh iz Misira narod svoj Izrailja ne izabrah nijednoga grada meðu svijem plemenima Izrailjevijem da se sazida dom

gdje bi bilo ime moje, nego izabrah Davida da bude nad narodom mojim Izrailjem.

¹⁷ I naumi David otac moj da sazida dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.

¹⁸ Ali Gospod reèe Davidu ocu mojemu: što si naumio sazidati dom imenu mojemu, dobro si uèinio što si to naumio;

¹⁹ Ali neæeš ti sazidati toga doma, nego sin tvoj, koji æe izaæi iz bedara tvojih, on æe sazidati dom imenu mojemu.

²⁰ I tako ispuni Gospod rijeè svoju koju reèe; jer ustah na mjesto oca svojega Davida, i sjedoh na prijesto Izrailjev, kao što reèe Gospod, i sazidah ovaj dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.

²¹ I odredih ovdje mjesto kovèegu u kom je zavjet Gospodnji što je uèinio s ocima našim kad ih je izveo iz zemlje Misirske.

²² Potom stade Solomun pred oltar Gospodnji pred svijem zborom Izrailjevijem, i podiže ruke svoje k nebu,

²³ I reèe: Gospode Bože Izrailjev! nema Boga takoga kakav si ti gore na nebu ni dolje na zemlji, koji èuvaš zavjet i milost slugama svojim, koje hode pred tobom svijem srcem svojim;

²⁴ Koji si ispunio sluzi svojemu Davidu ocu mojemu što si mu rekao; što si ustima svojim rekao to si rukom svojom ispunio, kao što se vidi danas.

²⁵ Sada dakle, Gospode Bože Izrailjev, drži sluzi svojemu Davidu ocu mojemu što si mu rekao govoreæi: neæe ti nestati èovjeka ispred mene koji bi sjedio na prijestolu Izrailjevu, samo ako sinovi tvoji ušèuvaju put svoj hodeæi preda

mnom, kao što si ti hodio preda mnom.

²⁶ Sada dakle, Bože Izrailjev, neka se potvrdi riječ tvoja koju si rekao sluzi svojemu Davidu ocu momemu.

²⁷ Ali hoće li doista Bog stanovati na zemlji? Eto, nebo i nebesa nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, akamoli ovaj dom što ga sazidah?

²⁸ Ali pogledaj na molitvu sluge svojega i na molbu njegovu, Gospode Bože moj, èuj viku i molitvu, kojim ti se danas moli sluga tvoj;

²⁹ Da budu oèi tvoje otvorene nad domom ovijem dan i noć, nad ovijem mjestom, za koje si rekao: tu æe biti ime moje; da èuješ molitvu kojom æe se moliti sluga tvoj na ovom mjestu.

³⁰ Èuj molbu sluge svojega i naroda svojega Izrailja, kojom æe se moliti na ovom mjestu; èuj s mjesta gdje stanuješ, s neba, èuj, i smiluj se.

³¹ Kad ko zgriješi bližnjemu svojemu te mu se da zakletva da se zakune, i zakletva dođe pred tvoj oltar u ovom domu,

³² Ti èuj s neba, i uèini i sudi slugama svojim, osuđujuæi krivca i djela njegova obraæajuæi na njegovu glavu, a pravoga pravdajuæi i plaæajuæi mu po pravdi njegovoj.

³³ Kad razbiju neprijatelji narod tvoj Izrailja zato što ti zgriješe, pa se obrate k tebi i dadu slavu imenu tvojemu, i pomole ti se i zamole te u ovom domu,

³⁴ Ti èuj s neba, i oprosti grijeh narodu svojemu Izrailju, i dovedi ih opet u zemlju koju si dao ocima njihovijem.

³⁵ Kad se zatvori nebo, te ne bude dažda zato

što zgriješe tebi, pa ti se zamole na ovom mjestu i dadu slavu imenu tvojemu, i od grijeha se svojega obrate, kad ih namuèiš,

³⁶ Ti èuj s neba, i oprosti grijeh slugama svojim i narodu svojemu Izrailju pokazav im put dobri kojim æe hoditi, i pusti dažd na zemlju svoju, koju si dao narodu svojemu u našljedstvo.

³⁷ Kad bude glad u zemlji, kad bude pomor, suša, medljika, skakavci, gusjenice, ili kad ga pritijesni neprijatelj njegov u zemlji njegovoj vlastitoj, ili kako god zlo, kaka god bolest,

³⁸ Svaku molbu i svaku molitvu, koja bude od koga god èovjeka ili od svega tvojega naroda Izrailja, ko pozna muku srca svojega i podigne ruke svoje u ovom domu,

³⁹ Ti èuj s neba, iz stana svojega, i smiluj se i uèini i podaj svakome po svijem putovima njegovijem, koje znaš u srcu njegovu; jer ti sam znaš srca svijeh sinova èovjeèijih;

⁴⁰ Da te se boje dokle su god živi na zemlji koju si dao ocima našim.

⁴¹ I stranac, koji nije od tvojega naroda Izrailja, nego dođe iz daljnje zemlje imena tvojega radi,

⁴² Jer æe se èuti za ime tvoje veliko i za ruku tvoju krjepku i mišicu tvoju podignutu) kad dođe i pomoli se u ovom domu,

⁴³ Ti èuj s neba, iz stana svojega, i uèini sve za što povièe k tebi onaj stranac, da bi poznali ime tvoje svi narodi na zemlji i bojali se tebe kao narod tvoj Izrailj, i da bi znali da je ime tvoje prizvano nad ovijem domom, koji sazidah.

⁴⁴ Kad narod tvoj izide na vojsku na neprijatelja svojega putem kojim ga pošlješ, i pomole

se Gospodu obrativši se ka gradu, koji si izabrao, i k domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,

⁴⁵ Èuj s neba molbu njihovu, i podaj im pravicu.

⁴⁶ Kad ti zgriješe, jer nema èovjeka koji ne griješi, i razgnjevivši se na njih daš ih neprijateljima njihovijem, te ih zarobe i odvedu u zemlju neprijateljsku daleko ili blizu,

⁴⁷ Ako se dozovu u zemlji u koju budu odvedeni u ropstvo, i obrate se i stanu ti se moliti u zemlji onijeh koji ih zarobiše, i reku: sagriješismo i zlo uèinismo, skrivismo,

⁴⁸ I tako se obrate k tebi svijem srcem svojim i svom dušom svojom u zemlji neprijatelja svojih, koji ih zarobe, i pomole ti se okrenuvši se k zemlji svojoj, koju si dao ocima njihovijem, ka gradu, koji si izabrao, i k domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,

⁴⁹ Tada èuj s neba, iz stana svojega, molbu njihovu i molitvu njihovu, i podaj im pravicu,

⁵⁰ I oprosti narodu svojemu što ti budu zgriješili, i sve prijestupe kojima ti budu prestupili, i umilostivi im one koji ih zarobe da se smiluju na njih.

⁵¹ Jer su tvoj narod i tvoje našljedstvo, koje si izveo iz Misira, isred peæi gvozdene.

⁵² Neka budu oèi tvoje otvorene na molbu sluge tvojege i na molbu naroda tvojege Izrailja, i èuj ih kad te god prizovu.

⁵³ Jer si ih ti odvojio sebi za našljedstvo od svijeh naroda na zemlji, kao što si rekao preko Mojsija sluge svojega, kad si izveo oce naše iz

Misira, Gospode, Gospode!

⁵⁴ A kad Solomun moleæi se Gospodu svrši svu ovu molbu i molitvu, usta ispred oltara Gospodnjega, gdje bješe klekao i ruke svoje podigao k nebu;

⁵⁵ I stojeæi blagoslovi sav zbor Izrailjev, glasom velikim govoreæi:

⁵⁶ Blagosloven da je Gospod koji je smirio narod svoj Izrailja, kao što je govorio; nije izostala nijedna rijeè od svih dobrih rijeèi njegovijeh, koje je govorio preko Mojsija sluge svojega.

⁵⁷ Da Gospod Bog naš bude s nama kao što je bio s ocima našim, da nas ne ostavi i ne napusti.

⁵⁸ Nego neka prigne srce naše k sebi da bismo hodili svijem putovima njegovijem i držali zapovijesti njegove i uredbe njegove i zakone njegove, što je zapovjedio ocima našim.

⁵⁹ I neka budu ove rijeèi moje, kojima se molih Gospodu, blizu Gospoda Boga našega dan i noæ, da bi davao pravicu sluzi svojemu i narodu svojemu Izrailju u svako doba;

⁶⁰ Da bi poznali svi narodi na zemlji da je Gospod sam Bog i da nema drugoga.

⁶¹ I neka srce vaše bude cijelo prema Gospodu Bogu našem, da hodite po uredbama njegovijem i držite zapovijesti njegove kao danas.

⁶² Tada car i sav Izrailj s njim prinesoše žrtve pred Gospodom.

⁶³ I Solomun prinese na žrtvu zahvalnu, koju prinese Gospodu, dvadeset i dvije tisuæe volova i sto i dvadeset tisuæa ovaca. Tako posvetiše dom

Gospodnji car i svi sinovi Izrailjevi.

⁶⁴ U taj dan posveti car sredinu trijema koji je pred domom Gospodnjim; jer ondje prinese žrtve paljenice i dare i pretilinu od žrtava zahvalnijeh; jer mjedeni oltar koji bijaše pred Gospodom bijaše malen i ne mogahu na nj stati žrtve paljenice i dari i pretilina od žrtava zahvalnijeh.

⁶⁵ I u to vrijeme praznova Solomun praznik i sav Izrailj s njim, sabor velik od ulaska u Emat do potoka Misirskoga, pred Gospodom Bogom našim, sedam dana i opet sedam dana, to je èetrnaest dana.

⁶⁶ A u osmi dan otpusti narod; i blagosloviše cara i otidoše k šatorima svojim radujuæi se i veseleæi se u srcu za sve dobro što uèini Gospod Davidu sluzi svojemu i Izrailju narodu svojemu.

9

¹ A kad Solomun svrši dom Gospodnji i dom carski i sve što željaše Solomun i rad bijaše naèiniti,

² Javi se Gospod Solomunu drugi put, kao što mu se bješe javio u Gavaonu;

³ I reèe mu Gospod: uslišio sam molbu tvoju i molitvu tvoju, kojom si mi se molio; posvetio sam taj dom koji si sazidao da tu namjestim ime svoje do vijeka; i oèi æe moje i srce moje biti ondje vazda.

⁴ A ti ako uzideš preda mnom kako je išao David otac tvoj s cijelijem i pravijem srcem tvoreæi sve što sam ti zapovjedio i držeæi uredbe moje i zakone moje,

⁵ Utvrdia̅u prijesto carstva tvojega nad Izrailjem navijek, kao što sam kazao Davidu ocu tvojemu govore̅ai: ne̅æ ti nestati èovjeka na prijestolu Izrailjevu.

⁶ Ali ako se vi i sinovi vaši odvratite od mene i ne uzdržite zapovijesti mojih i uredaba mojih koje sam vam dao, i otidete i stanete služiti drugim bogovima i klanjati im se,

⁷ Tada æu istrijebiti Izrailja sa zemlje, koju sam vam dao, i ovaj dom, koji sam posvetio imenu svojemu, odbacia̅u od sebe, i Izrailj æe postati prièa i potsmijeh među svijem narodima;

⁸ A dom ovaj koliko je slavan, ko god prođe mimo nj, zaèudia̅e se i zapišta̅æe, i re̅ai æe: zašto uèini Gospod ovo od ove zemlje i od ovoga doma?

⁹ I odgovara̅e se: jer odustaše Gospoda Boga svojega, koji izvede oce njihove iz zemlje Misirske, i uzeše druge bogove, i klanjaše im se i služiše im; zato pusti na njih Gospod sve ovo zlo.

¹⁰ A kad prođe dvadeset godina, u koje sazida Solomun ova dva doma, dom Gospodnji i dom carski,

¹¹ A Hiram car Tirski dade Solomunu drva kedrovijeh i drva jelovijeh i zlata koliko mu god volja bješe, tada car Solomun dade Hiramu dvadeset gradova u zemlji Galilejskoj.

¹² I dođe Hiram iz Tira da vidi gradove koje mu dade Solomun, ali ne biše mu po volji.

¹³ Pa reèe: kakvi su to gradovi što si mi ih dao, brate? I nazva ih: zemlja Kavul; i osta im to ime do danas.

¹⁴ A Hiram bješe poslao caru sto i dvadeset

talanaata zlata.

¹⁵ I tako car Solomun odredi ljude, te sazida dom Gospodnji i dom svoj i Milon, i zidove oko Jerusalima, i Asor i Megidon i Gezer.

¹⁶ Jer Faraon car Misirski izide i uze Gezer, i spali ga ognjem, i pobi Hananeje koji življahu u gradu, i dade ga u praèiju kæeri svojoj, ženi Solomunovoj.

¹⁷ A Solomun sazida Gezer i Vet-Oron donji.

¹⁸ I Valat i Tadmor u pustinji u zemlji,

¹⁹ I sve gradove u kojima Solomun imaše žitnice, i gradove u kojima mu bijahu kola, i gradove u kojima mu bijahu konjici, i što god Solomunu bi volja zidati u Jerusalimu i na Livanu i u svoj zemlji carstva svojega.

²⁰ I sav narod koji bješe ostao od Amoreja, Heteja, Ferezeja, Jeveja i Jevuseja, koji ne bijahu od sinova Izrailjevijeh,

²¹ Sinove njihove, koji bjehu ostali iza njih u zemlji, kojih ne mogoše sinovi Izrailjevi istri-jebiti, njih Solomun nagna da plaæaju danak i robuju do današnjega dana.

²² A od sinova Izrailjevijeh ne uèini nijednoga robom, nego bijahu vojnici i sluge njegove i knezovi, vojvode njegove, i zapovjednici nad kolima njegovijem i nad konjicima njegovijem.

²³ I bješe glavnijeh nastojnika nad poslom Solomunovijem pet stotina i pedeset, koji upravljahu narodom koji raðaðe posao.

²⁴ A kæi Faraonova preseli se iz grada Davidova u dom svoj, koji joj sazida. Tada sazida i Milon.

²⁵ I Solomun prinošaðe tri puta na godinu

žrtve paljenice i žrtve zahvalne na oltaru koji naèini Gospodu, i kaðaše na oltaru koji bješe pred Gospodom, kad svrši dom.

²⁶ I lađe naèini car Solomun u Esion-Gaveru, koji je kod Elota na brijegu Crvenoga Mora u zemlji Edomskoj.

²⁷ I posla Hiram na tijem lađama sluge svoje, lađare vješte moru, sa slugama Solomunovijem;

²⁸ I dođoše u Ofir, i uzeše odande zlata èetiri stotine i dvadeset talanata, i donesoše caru Solomunu.

10

¹ A carica Savska èu glas o Solomunu i o imenu Gospodnjem, i dođe da ga iskuša zagonetkama.

² I dođe u Jerusalim sa silnom pratnjom, s kamilama koje nošahu mirisa i zlata vrlo mnogo i dragoga kamenja; i došavši k Solomunu govori s njim o svemu što joj bješe u srcu.

³ I Solomun joj odgovori na sve rijeèi njezine; ne bješe od cara sakriveno ništa da joj ne bi odgovorio.

⁴ A kad carica Savska vidje svu mudrost Solomunovu i dom koji bješe sazidao,

⁵ I jela na stolu njegovu i stanove sluga njegovijeh i dvorbu dvorana njegovijeh i odijelo njihovo, i peharnike njegove i žrtve njegove paljenice koje prinošaše u domu Gospodnjem, ona dođe izvan sebe;

⁶ Pa reèe caru: istina je što sam èula u svojoj zemlji o stvarima tvojim i o mudrosti tvojoj.

⁷ Ali ne htjeh vjerovati što se govoraše dokle ne dođem i vidim svojim oèima; a gle, ni pola mi

nije kazano; tvoja mudrost i dobrota nadvišuje glas koji sam slušala.

⁸ Blago ljudima tvojim, blago slugama tvojim, koji jednako stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju.

⁹ Da je blagosloven Gospod Bog tvoj kojemu si omilio, te te posadi na prijesto Izrailjev; jer Gospod ljubi Izrailja uvijek, i postavi te carem da sudiš i dijeliš pravicu.

¹⁰ Potom dade caru sto i dvadeset talanata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja: nigda više ne dođe toliko takih mirisa koliko dade carica Savska caru Solomunu.

¹¹ I lađe Hiramove, koje donošahu zlato iz Ofira, donesoše iz Ofira vrlo mnogo drveta almugima i dragoga kamenja.

¹² I načini car od toga drveta almugima zgradu u domu Gospodnjem i u domu carskom, i harfe i psaltire za pjevaèe; nigdje se više nije dovezlo takoga drveta almugima niti se vidjelo do današnjega dana.

¹³ A car Solomun dade carici Savskoj što god zaželje i zaiska osim onoga što joj dade sam po mogućstvu cara Solomuna. Potom ona otide i vrati se u zemlju svoju sa slugama svojim.

¹⁴ A zlata što dohodaše Solomunu svake godine, bješe šest stotina i šezdeset i šest talanata,

¹⁵ Osim onoga što dohodaše od trgovaca i onijeh koji prodavahu mirise i od svijeh careva Arapskih i upravitelja zemaljskih.

¹⁶ I car Solomun načini dvjesta štitova od kovanoga zlata, šest stotina sikala zlata dajuæi na jedan štit;

¹⁷ I tri stotine malijeh štitova od kovanoga zlata, po tri mine zlata dajuæi na svaki štitiaæ; i ostavi ih car u domu od šume Livanske.

¹⁸ I naèini car velik prijesto od slonove kosti, i obloži ga èistijem zlatom.

¹⁹ Šest basamaka bješe u prijestola, i vrh okrugao bješe ozad na prijestolu, i ruèice bjehu s obje strane sjedišta, i dva lava stajahu pokraj tih ruèica.

²⁰ I dvanaest lavova stajahu na šest basamaka otud i odovud. Ne bi taki naèinjen ni u kojem carstvu.

²¹ I svi sudovi iz kojih pijaše car Solomun bijahu zlatni, i svi sudovi u domu od šume Livanske bijahu od èistoga zlata; od srebra ne bješe ništa; srebro bješe ništa za vremena Solomunova.

²² Jer car imaše lađe Tarsiske na moru s lađama Hiramovijem: jedanput u tri godine vraæahu se lađe Tarsiske donoseæi zlato i srebro, slonove kosti, majmune i paune.

²³ Tako car Solomun bijaše veæi od svijeh careva zemaljskih bogatstvom i mudrošæu.

²⁴ I iz cijele zemlje tražahu da vide Solomuna, da èuju mudrost njegovu, koju mu dade Gospod u srce.

²⁵ I donošahu mu svi dare, sudove srebrne i sudove zlatne, i haljine i oružje i mirise i konje i mazge, svake godine.

²⁶ Tako nakupi Solomun kola i konjika, i imaše tisuæu i èetiri stotine kola i dvanaest tisuæa konjika, koje razredi po gradovima, gdje mu bijahu kola, i kod sebe u Jerusalimu.

²⁷ I uèini car, te u Jerusalimu bijaše srebra kao

kamenja, i kedrovijeh drva kao divljih smokava koje rastu po polju, tako mnogo.

²⁸ I dovođahu Solomunu konje iz Misira i svakojaki trg, jer trgovci carevi uzimahu trg razlièan za cijenu.

²⁹ I dolažahu kola iz Misira po šest stotina sikala srebra, a konj po sto i pedeset. I tako svi carevi Hetejski i carevi Sirski dobijahu konje preko njih.

11

¹ Ali car Solomun ljubljaše mnoge žene tuđinke osim kæeri Faraonove, Moavke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hetejke,

² Od onijeh naroda za koje bješe rekao Gospod sinovima Izrailjevijem: ne idite k njima i oni da ne dolaze k vama, jer æe zanijeti srce vaše za svojim bogovima. Za njih prionu Solomun ljubeæi ih.

³ Te imaše žena carica sedam stotina, i tri stotine inoèa; i žene njegove zanesoše srce njegovo.

⁴ I kad ostarje Solomun, žene zanesoše srce njegovo za tuđim bogovima; i srce njegovo ne bi cijelo prema Gospodu Bogu njegovu kao što je bilo srce Davida oca njegova.

⁵ I Solomun hođашe za Astarotom, boginjom Sidonskom, i za Melhomom, gadom Amonskim.

⁶ I èinjaše Solomun što bješe zlo pred Gospodom, i ne hođашe sasvijem za Gospodom kao David otac njegov.

⁷ Tada sagradi Solomun visinu Hemosu, gadu Moavskom, na gori prema Jerusalimu, i Molohu gadu Amonskom.

⁸ Tako uèini svijem ženama tuđinkama, te kađahu i prinošahu žrtve svojim bogovima.

⁹ A Gospod se razgnjevi na Solomuna što se odvrati srce njegovo od Gospoda Boga Izrailjeva, koji mu se bješe javio dva puta.

¹⁰ I bješe mu zapovjedio da ne ide za drugim bogovima, a on ne održa što mu Gospod zapovjedi.

¹¹ I reèe Gospod Solomunu: što se to nađe na tebi, i nijesi držao zavjeta mojega ni uredaba mojih, koje sam ti zapovjedio, zato æu otrgnuti od tebe carstvo i daæu ga sluzi tvojemu.

¹² Ali za tvojega vijeka neæu to uèiniti radi Davida oca tvojega; nego æu ga otrgnuti iz ruku sina tvojega,

¹³ Ali neæu otrgnuti svega carstva; jedno æu pleme dati sinu tvojemu radi Davida sluge svojega i radi Jerusalima, koji izabrah.

¹⁴ I podiže Gospod protivnika Solomunu, Adada Idumejca, koji bijaše od carskoga roda u Idumeji.

¹⁵ Jer kad David bijaše u Idumeji i Joav vojvoda dođe da pokopa pobijene, pobi sve muškinje u Idumeji.

¹⁶ Jer Joav osta ondje šest mjeseca sa svijem Izrailjem dokle ne pobi sve muškinje u Idumeji.

¹⁷ Tada uteèe Adad s nekoliko Idumejaca sluga oca svojega, i otide u Misir; a Adad bješe tada dijete.

¹⁸ I otišavši iz Madijama dođoše u Faran; i uzevši sa sobom ljudi iz Farana dođoše u Misir k Faraonu caru Misirskom, koji mu dade kuæu i odredi mu hranu, a dade mu i zemlje.

¹⁹ I Adad nađe veliku milost u Faraona, te ga oženi sestrom žene svoje, sestrom carice Tahpenese.

²⁰ I sestra Tahpenesina rodi mu sina Genuvata, kojega othrani Tahpenesa u dvoru Faraonovu, i bješe Genuvat u dvoru Faraonovu među sinovima Faraonovijem.

²¹ A kad Adad èu u Misiru da je David poèinuo kod otaca svojih i da je umro Joav vojvoda, reèe Adad Faraonu: pusti me da idem u svoju zemlju.

²² A Faraon mu reèe: a šta ti je malo kod mene, te hoæeš da ideš u svoju zemlju? A on reèe: ništa; ali me pusti.

²³ Podiže mu Bog još jednoga protivnika, Rezona sina Elijadina, koji bješe pobjegao od gospodara svojega Adadezera cara Sovskoga.

²⁴ I skupiv k sebi ljude posta starješina od èete kad ih David ubijaše; potom otišavši u Damask ostaše ondje i obladaše Damaskom.

²⁵ I bješe protivnik Izrailjev svega vijeka Solomunova, i to osim zla koje èinjaše Adad; i mržaše na Izrailja carujuæi u Siriji.

²⁶ I Jerovoam sin Navatov Efraæanin iz Saride, èija mati bješe po imenu Seruja žena udovica, sluga Solomunov, podiže se na cara.

²⁷ A ovo bi uzrok zašto se podiže na cara: Solomun građaše Milon i zaziđivaše prolom grada Davida oca svojega;

²⁸ A Jerovoam bijaše krjepak i hrabar; zato videæi Solomun mladiaæa da nastaje za poslom postavi ga nad svijem dancima doma Josifova.

²⁹ Pa u to vrijeme kad Jerovoam otide iz Jerusalima, naðe ga na putu Ahija Silomljanin prorok imajuæi na sebi novu haljinu, i bijahu njih dvojica sami u polju.

³⁰ I Ahija uze novu haljinu koja bješe na njemu, i razdrije je na dvanaest komada.

³¹ I reèe Jerovoamu: uzmi deset komada; jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: evo istrgnuæu carstvo iz ruke Solomunove, i daæu tebi deset plemena.

³² Samo æe jedno pleme ostati njemu radi sluge mojega Davida i radi grada Jerusalima, koji izabrah izmeðu svijeh plemena Izrailjevih.

³³ Jer ostaviše mene i pokloniše se Astaroti boginji Sidonskoj i Hemosu bogu Moavskom i Melhomu bogu sinova Amonovijeh, i ne hodiše putovima mojim èineæi što je pravo preda mnom, uredbe moje i zakone moje, kao David otac njegov.

³⁴ Ali neæu uzeti carstva iz ruku njegovijeh, nego æu ga ostaviti neka vlada dokle je god živ Davida radi sluge svojega, kojega izabrah, koji je držao zapovijesti moje i uredbe moje.

³⁵ Nego æu uzeti carstvo iz ruku sina njegova, i daæu tebi od njega deset plemena.

³⁶ A sinu æu njegovu dati jedno pleme da bude vidjelo Davidu sluzi mojemu vazda preda mnom u gradu Jerusalimu, koji izabrah da u njemu namjestim ime svoje.

³⁷ Tebe æu dakle uzeti da caruješ nad svijem

što ti duša želi, i biæeš car nad Izrailjem.

³⁸ I ako uzaslušaš sve što ti zapovjedim, i uzideš mojim putovima i ušèiniš što je pravo preda mnom, držeæi uredbe moje i zapovijesti moje, kao što je èinio David sluga moj, biæu s tobom i sazidaæu ti tvrd dom, kao što sam sazidao Davidu, i daæu ti Izrailja.

³⁹ I muèiæu sjeme Davidovo za to, ali ne svagda.

⁴⁰ Zato tražaše Solomun da ubije Jerovoama; ali se Jerovoam podiže i pobježe u Misir k Sisaku caru Misirskom, i bi u Misiru dok ne umrije Solomun.

⁴¹ A ostala djela Solomunova i što je god èinio, i mudrost njegova, nije li to zapisano u knjizi djela Solomunovijeh?

⁴² A carova Solomun u Jerusalimu nad svijem Izrailjem èetrdeset godina.

⁴³ I poèinu Solomun kod otaca svojih, i bi pogreben u gradu Davida oca svojega; a Rovoam sin njegov zacari se na njegovo mjesto.

12

¹ Tada otide Rovoam u Sihem: jer se ondje skupi sav Izrailj da ga zacare.

² A Jerovoam sin Navatov, koji još bijaše u Misiru pobjegavši onamo od cara Solomuna, kad èu, on još osta u Misiru.

³ Ali poslaše i dozvaše ga. Tako Jerovoam i sav zbor Izrailjev dođoše i rekoše Rovoamu govoreæi:

⁴ Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram; nego ti sada olakšaj ljutu službu oca svojega i teški jaram koji je metnuo na nas, pak æemo ti služiti.

⁵ A on im reèe: idite, pa do tri dana dođite opet k meni. I narod otide.

⁶ Tada car Rovoam uèini vijeæe sa starcima koji stajaše pred Solomunom ocem njegovijem dok bijaše živ, i reèe: kako svjetujete da odgovorim narodu?

⁷ A oni mu odgovoriše govoreæi: ako danas ugodiš narodu i poslušáš ih i odgovoriš im lijepijem rijeèima, oni æe ti biti sluge svagda.

⁸ Ali on ostavi svjet što ga svjetovaše starci, i uèini vijeæe s mladiaèima, koji odrastoše s njim i koji stajahu pred njim.

⁹ I reèe im: šta vi svjetujete da odgovorimo narodu, koji mi rekoše govoreæi: olakšaj jaram koji je metnuo na nas tvoj otac?

¹⁰ Tada mu odgovoriše mladiaèi koji odrastoše s njim, i rekoše: ovako kaži narodu što ti reèe: tvoj je otac metnuo na nas težak jaram, nego nam ti olakšaj; ovako im reci: moj je mali prst deblji od bedara oca mojega.

¹¹ Otac je moj metnuo na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti na vaš jaram; otac vas je moj šibao bièevima, a ja æu vas šibati bodljivijem bièevima.

¹² A treæi dan dođe Jerovoam i sav narod k Rovoamu, kako im bješe kazao car rekavši: dođite opet k meni do tri dana.

¹³ I car odgovori oštro narodu ostavivši svjet što ga svjetovaše starci;

¹⁴ I reèe im kako ga svjetovaše mladiaèi gov-

oreæi: moj je otac metnuo na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti na jaram vaš; otac vas je moj šibao bièevima, a ja æu vas šibati bodljivijem bièevima.

¹⁵ I car oglušì se naroda, jer Gospod bješe tako uredio da bi potvrdio rijeè svoju što je rekao preko Ahije Silomljanina Jerovoamu sinu Navatovu.

¹⁶ A kad vidje sav Izrailj gdje ih se car oglušì, odgovori narod caru govoreæi: kakav dio mi imamo s Davidom? nemamo našljedstva sa sinom Jesejevijem. U šatore svoje, Izrailju! a ti Davide, sad gledaj svoju kuæu. Tako otide Izrailj u šatore svoje.

¹⁷ Samo nad sinovima Izrailjevijem, koji življahu po gradovima Judinijem, zacari se Rovoam.

¹⁸ I car Rovoam posla Adorama koji bijaše nad dankom; ali ga sav Izrailj zasu kamenjem, te pogibe; a car Rovoam brže sjede na kola, te pobježe u Jerusolim.

¹⁹ Tako otpade Izrailj od doma Davidova do današnjega dana.

²⁰ I kad èu sav Izrailj da se vratio Jerovoam, poslavši dozvaše ga na skupštinu, i postaviše ga carem nad svijem Izrailjem. Ne prista za domom Davidovijem nijedno pleme osim samoga plemena Judina.

²¹ A Rovoam došav u Jerusolim sazva sav dom Judin i pleme Venijaminovo, sto i osamdeset tisuæa odabranijeh vojnika, da zavojšte na dom Izrailjev da povrate carstvo Rovoamu sinu Solomunovu.

²² Ali dođe rijeè Božja Semeju, èovjeku Božijemu, govoreæi:

²³ Kaži Rovoamu sinu Solomunovu caru Judinu i svemu domu Judinu i Venijaminovu i ostalome narodu, i reci:

²⁴ Ovako veli Gospod: ne idite, i ne bijte se s braæom svojom, sinovima Izrailjevijem; vratite se svak svojoj kuæi, jer sam ja naredio tako da bude. I oni poslušasøe rijeè Gospodnju i vrativši se otidoše kako Gospod reèe.

²⁵ Potom sazida Jerovoam Sihem u gori Jefremovoj i naseli se u njemu; a poslije otide odande i sazida Fanuil.

²⁶ I reèe Jerovoam u srcu svom: može se carstvo povratiti domu Davidovu.

²⁷ Ako ovaj narod stane iæi u Jerusalem da prinosi žrtve u domu Gospodnjem, srce æe se narodu obratiti ka gospodaru njegovu Rovoamu caru Judinu, te æe me ubiti, i povratiaæe se k Rovoamu caru Judinu.

²⁸ Zato car smisli, te naèini dva teleta od zlata, pa reèe narodu: ne treba više da idete u Jerusalem; evo bogova tvojih, Izrailju, koji su te izveli iz zemlje Misirske.

²⁹ I namjesti jedno u Vetilju a drugo namjesti u Danu.

³⁰ I to bi na grijeh, jer narod iðaše k jednome do Dana.

³¹ I naèini kuæu na visini, i postavi sveštenike od prostoga naroda koji ne bijahu od sinova Levijevih.

³² I uèini Jerovoam praznik osmoga mjeseca petnaestoga dana, kao što je praznik u zemlji

Judinoj, i prinese žrtve na oltaru; tako uèini i u Vetilju prinoseæi žrtve teocima koje naèini; i postavi u Vetilju sveštenike visinama koje naèini.

³³ I petnaestoga dana osmoga mjeseca, koji bješe smislio u srcu svom, prinošaše žrtve na oltaru koji naèini u Vetilju, i praznovaše praznik sa sinovima Izrailjevijem, i pristupi k oltaru da kadi.

13

¹ A gle, èovjek Božji dođe iz zemlje Judine s rijeèju Gospodnjom u Vetilj, kad Jerovoam stajaše kod oltara da kadi.

² I povika put oltara rijeèju Gospodnjom govoreæi: oltare! oltare! Ovako veli Gospod: evo, rodiaèe se sin domu Davidovu po imenu Josija, koji æe na tebi klati sveštenike visina, koji kade na tebi, i ljudske æe kosti spaliti na tebi.

³ I uèini znak istoga dana govoreæi: ovo je znak da je Gospod to rekao: eto, oltar æe se raspasti, i prosuæe se pepeo što je na njemu.

⁴ A kad car Jerovoam èu rijeèi èovjeka Božijega koje vikaše oltaru Vetiljskom, pruži ruku svoju s oltara govoreæi: držite ga! Ali usahnu mu ruka koju pruži na nj, i ne mogaše je povratiti k sebi.

⁵ A oltar se raspade, i prosu se pepeo s oltara po znaku koji uèini èovjek Božji rijeèju Gospodnjom.

⁶ Tada car reèe èovjeku Božijemu: pripadni ka Gospodu Bogu svojemu, i pomoli se za me da mi se povрати ruka. I èovjek se Božji pomoli

Gospodu, i povrati se caru ruka i posta kao što je bila.

⁷ I reèe car èovjeku Božijemu: hodi sa mnom kuæi mojoj, i potkrijepi se, i daæu ti dar.

⁸ Ali èovjek Božji reèe caru: da mi daš po kuæe svoje, ne bih išao s tobom niti bih jeo hljeba ni vode pio u ovom mjestu.

⁹ Jer mi je tako zapovjedio svojom rijeèju Gospod govoreæi: ne jedi hljeba ni pij vode, niti se vraæaj istijem putem kojim otideš.

¹⁰ I otide drugim putem, a ne vrati se onijem kojim bješe došao u Vetilj.

¹¹ A u Vetilju življaše jedan star prorok, kojemu dođe sin njegov i pripovjedi sve što uèini prorok Božji onaj dan u Vetilju, i rijeèi koje reèe caru; i pripovjediše sinovi toga proroka ocu svojemu.

¹² A otac im reèe: kojim je putem otišao? I pokazaše sinovi put kojim otide èovjek Božji koji bješe došao iz zemlje Judine.

¹³ A on reèe sinovima svojim: osamarite mi magarca. I osamariše mu magarca, te usjede na nj.

¹⁴ I pođe za èovjekom Božjim, i nađe ga a on sjedi pod hrastom, pa mu reèe: jesi li ti èovjek Božji što dođe iz zemlje Judine? On mu odgovori: ja sam.

¹⁵ A on mu reèe: hodi sa mnom mojoj kuæi da jedeš hljeba.

¹⁶ Ali on odgovori: ne mogu se vratiti s tobom ni iæi s tobom; niti æu jesti hljeba ni piti vode s tobom u ovom mjestu.

¹⁷ Jer mi je reèeno rijeèju Gospodnjom: ne jedi hljeba ni pij vode ondje, niti se vraæaj putem

kojim otideš.

¹⁸ A on mu reèe: i ja sam prorok kao ti, i anđeo Gospodnji reèe mi rijeèju Gospodnjom govoreæi: vrati ga sa sobom u svoju kuæu neka jede hljeba i pije vode. Ali mu slaga.

¹⁹ I vrati se s njim, te jede hljeba u njegovoj kuæi i pi vode.

²⁰ A kad sjeðahu za stolom, dođe rijeè Gospodnja proroku koji ga bješe vratio;

²¹ I povika na èovjeka Božijega koji bješe došao iz zemlje Judine, i reèe: ovako veli Gospod: što nijesi poslušao rijeèi Gospodnje, i nijesi držao zapovijesti koju ti je zapovjedio Gospod Bog tvoj,

²² Nego si se vratio i jeo hljeba i pio vode na mjestu za koje ti je rekao: ne jedi hljeba ni pij vode; zato neæe tvoje tijelo doæi u grob tvojih otaca.

²³ I pošto se prorok kojega bješe vratio najede hljeba i pošto se napi, osamari mu magarca.

²⁴ A kad otide, udesi ga lav na putu i zakla ga. I tijelo njegovo ležашe na putu, i magarac stajaše kod njega; takoðer i lav stajaše kod tijela.

²⁵ I gle, ljudi prolazeæi vidješe tijelo gdje leži na putu i lava gdje stoji kod tijela, i došavši javiše u gradu u kojem življaše stari prorok.

²⁶ A kad to èu prorok koji ga bješe vratio s puta, reèe: ono je èovjek Božji, koji ne posluša rijeèi Gospodnje, zato ga dade Gospod lavu da ga rastrgne i usmrti po rijeèi Gospodnjoj koju mu reèe.

²⁷ I reèe sinovima svojim govoreæi: osamarite mi magarca. I osamariše.

²⁸ I otišav nađe tijelo gdje leži na putu, i magarca i lava gdje stoje kod tijela: lav ne bješe izjeo tijela ni magarca rastrgao.

²⁹ Tada prorok podiže tijelo èovjeka Božijega, i metnuv ga na magarca odnese ga natrag, i dođe u grad stari prorok da ga ožali i pogrebe.

³⁰ I metnu tijelo u svoj grob, i plakahu nad njim govoreæi: jaoh brate!

³¹ A pošto ga pogrebe, reèe sinovima svojim govoreæi: kad umrem, pogrebite me u grobu gdje je pogreben èovjek Božji, pokraj kostiju njegovijeh metnite kosti moje.

³² Jer æe se zacijelo zbiti što je oglasio po rijeèi Gospodnjoj za oltar Vetiljski i za sve kuæe visina koje su po gradovima Samarijskim.

³³ Pošto ovo bi, opet se Jerovoam ne vrati sa svojega zloga puta; nego opet naèini iz prostoga naroda sveštenike visinama; ko god hoæaše, tome on posveæivaše ruke i taj postajaše sveštenik visinama.

³⁴ I to bi na grijeh domu Jerovoamovu da bi se istrijebio i da bi ga nestalo sa zemlje.

14

¹ U to vrijeme razbolje se Avija sin Jerovoamov.

² I Jerovoam reèe ženi svojoj: ustani i preobuci se da te ne poznadu da si žena Jerovoamova; pak idi u Silom. Eto, ondje je Ahija prorok, koji mi je kazao da æu biti car nad ovijem narodom.

³ I ponesi deset hljebova i kolaèa i žban meda, pa otidi k njemu; on æe ti kazati šta æe biti od djeteta.

⁴ I uèini tako žena Jerovoamova, i ustavši otide u Silom i uðe u kuæu Ahijinu. Ahija pak ne mogaše vidjeti, jer mu oèi bijahu potamnjele od starosti.

⁵ Ali Gospod reèe Ahiji: eto ide žena Jerovoamova da te pita za sina svojega, jer je bolestan; ti joj kaži to i to; a ona kad doðe uèiniæe se da je druga.

⁶ I Ahija èuvši šuštanje nogu njezinijeh kad uðe na vrata, reèe: hodi, ženo Jerovoamova; što se èiniš da si druga? Ja sam poslan k tebi da ti zlo kažem.

⁷ Idi, reci Jerovoamu: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: što sam te podigao između naroda i postavio te voðem narodu svojemu Izrailju,

⁸ I otrgav carstvo od doma Davidova dadoh tebi, a ti ne bi kao sluga moj David, koji je držao zapovijesti moje i hodio za mnom svijem srcem svojim èineæi samo što je pravo preda mnom;

⁹ Nego si radio gore od svijeh koji biše prije tebe, i otišao si i naèinio sebi druge bogove i likove livene da bi me dražio, pa si me bacio za leða svoja;

¹⁰ Zato, evo, ja æu pustiti zlo na dom Jerovoamov, i istrijebiæu Jerovoamu i ono što mokri uza zid, i uhvaæenoga i ostavljenoga u Izrailju, i dom æu Jerovoamov omesti kao što se mete kao, da ga ne ostane ništa.

¹¹ Ko Jerovoamov pogine u gradu, izješæe ga psi, a ko pogine u polju, izješæe ga ptice nebeske; jer Gospod reèe.

¹² A ti ustani, idi kuæi svojoj; i kad stupiš nogama svojim u grad, odmah æe umrijeti dijete.

¹³ I sav æe Izrailj plakati za njim, i pogrepšæe ga; jer æe on sam od doma Jerovoamova doæi u grob, jer se na njemu samom u domu Jerovoamovu naðe nešto dobra pred Gospodom Bogom Izrailjevijem.

¹⁴ A Gospod æe podignuti sebi cara nad Izrailjem, koji æe istrijebiti dom Jerovoamov u onaj dan; da, šta? sad veæ.

¹⁵ I udariæe Gospod Izrailja da æe se zaljuljati kao što se ljulja trska u vodi, i išèupaæe Izrailja iz ove dobre zemlje, koju je dao ocima njihovijem, i razasuæe ih daleko preko rijeke zato što naèiniše sebi lugove gnjeveæi Gospoda.

¹⁶ I napustiæe Izrailja za grijeh Jerovoamove, kojima je griješio i na grijeh naveo Izrailja.

¹⁷ Tada usta žena Jerovoamova, i otide i doðe u Tersu; i kad stupi na prag kuæni umrije dijete.

¹⁸ I pogreboše ga, i sav Izrailj plaka za njim po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko sluge svojega Ahije proroka.

¹⁹ A ostala djela Jerovoamova, kako je vojevao i kako je carovao, eno zapisana su u dnevniku careva Izrailjevijeh.

²⁰ A carova Jerovoam dvadeset i dvije godine; i poèinu kod otaca svojih, a Nadav sin njegov zacari se na njegovo mjesto.

²¹ A Roovoam sin Solomunov carovaše nad Judom; bješe Roovoamu èetrdeset i jedna godina kad poèe carovati, i carova sedamnaest godina u Jerusalimu gradu, koji izabra Gospod između svijeh plemena Izrailjevijeh da ondje namjesti ime svoje. Materi njegovoj bješe ime Nama Amonka.

²² I Juda èinjaše što je zlo pred Gospodom; i grijesima svojim kojim griješahu dražiše ga veæma nego oci njihovi svijem što èiniše.

²³ Jer i oni naèiniše sebi visine i stupove i lugove na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom.

²⁴ A bijaše i adžuvana u zemlji, i èinjahu sve gadove naroda koje bješe istjerao Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.

²⁵ A pete godine carovanja Rovoamova dođe Sisak car Misirski na Jerusalem.

²⁶ I uze blago iz doma Gospodnjega i blago iz doma careva, sve to uze; i uze sve štitove zlatne koje naèini Solomun.

²⁷ I na njihovo mjesto naèini car Rovoam štitove od mjedi, i predade ih starješinama nad stražarima, koji èuvahu vrata doma careva.

²⁸ I kad car iđaše u dom Gospodnji, nošahu ih stražari, a poslije ih opet ostavljahu u riznicu svoju.

²⁹ A ostala djela Rovoamova, i sve što je èinio, nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh?

³⁰ A bijaše rat između Rovoama i Jerovoama jednako.

³¹ I poèinu Rovoam kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davidovu. A ime materi njegovoj bješe Nama Amonka. A na mjesto njegovo zacari se Avijam sin njegov.

15

¹ A osamnaeste godine carovanja Jerovoama sina Navatova zacari se Avijam nad Judom.

² I carova tri godine u Jerusalimu. A materi mu bješe ime Maha kæi Avesalomova.

³ On hođашe u svijem grijesima oca svojega, koje je èinio pred njim, i ne bješe srce njegovo cijelo prema Gospodu Bogu njegovu kao srce Davida oca njegova.

⁴ Ali radi Davida dade mu Gospod Bog njegov vidjelo u Jerusalimu podigav sina njegova nakon njega i utvrdiv Jerusalim;

⁵ Jer je David èinio što je pravo pred Gospodom niti je oступao od èega što mu je zapovjedio svega vijeka svojega osim stvari s Urijom Hetejinom.

⁶ A rat bješe između Rovoama i Jerovoama do njegova vijeka.

⁷ A ostala djela Avijamova i sve što je èinio nije li zapisano u dnevniku careva Judinijeh? A bijaše rat između Avijama i Jerovoama.

⁸ I Avijam poèinu kod otaca svojih, i pogreboše ga u gradu Davidovu, a na njegovo mjesto zacari se Asa sin njegov.

⁹ Godine dvadesete carovanja Jerovoamova nad Izrailjem zacari se Asa nad Judom.

¹⁰ Èetrdeset i jednu godinu carova u Jerusalimu. A materi mu bješe ime Maha kæi Avesalomova.

¹¹ I tvoraše Asa što je pravo pred Gospodom kao David otac mu.

¹² Jer istrijebi adžuvane iz zemlje i ukide sve gadne bogove koje bjehu naèinili oci njegovi.

¹³ I mater svoju Mahu svrže s vlasti, jer ona naèini idola u lugu; i Asa izlomi idola i sažeže na potoku Kedronu.

¹⁴ Ali visine ne biše oborene; ali srce Asino bješe cijelo prema Gospodu svega vijeka njegova.

¹⁵ I unese u dom Gospodnji što bješe posvetio otac njegov i što on posveti, srebro i zlato i sudove.

¹⁶ I bješe rat između Ase i Vase cara Izrailjeva svega vijeka njihova.

¹⁷ Jer Vasa car Izrailjev izide na Judu i stade zidati Ramu da ne da nikome otiæi k Asi caru Judinu ni od njega doæi.

¹⁸ Ali Asa uzev sve srebro i zlato što bješe ostalo u riznici Gospodnjoj i u riznici doma careva dade ga slugama svojim, i posla ih car Asa Ven-Adadu sinu Tavrmona sina Esionova, caru Sirkom, koji stanovaše u Damasku, i poruèi:

¹⁹ Vjera je između mene i tebe, između oca tvojega i oca mojega; evo šaljem ti dar, srebro i zlato; hajde, pokvari vjeru koju imaš s Vasom carem Izrailjevim, eda bi otišao od mene.

²⁰ I posluša Ven-Adad cara Asu, i posla vojvode svoje na gradove Izrailjeve i pokori Ijon i Dan i Avel-Vetmahu i sav Hinerot i svu zemlju Neftalimovu.

²¹ A kad Vasa to èu, presta zidati Ramu, i vrati se u Tersu.

²² Tada car Asa sazva sav narod Judin, nikoga ne izuzimajuæi; te odnesoše kamenje iz Rame i drva, èim zidaše Vasa, i od njega sazida car Asa Gevu Venijaminovu i Mispu.

²³ A ostala sva djela Asina i sva junaštva njegova, i što je god èinio i koje je gradove sagradio, nije li sve zapisano u dnevniku careva Judinijeh? Ali u starosti svojoj bolovaše od nogu.

²⁴ I Asa poèinu kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davida oca svojega. A na njegovo mjesto zacari se Josafat sin njegov.

²⁵ A Nadav sin Jerovoamov poèe carovati nad Izrailjem druge godine carovanja Asina nad Judom; i carova nad Izrailjem dvije godine.

²⁶ I èinjaše što je zlo pred Gospodom hodeæi putem oca svojega i u grijehu njegovu, kojim navede na grijeh Izrailja.

²⁷ I diže bunu na nj Vasa sin Ahijin od doma Isaharova, i ubi ga Vasa kod Givetona, koji bijaše Filistejski, kad Nadav i sav Izrailj bjehu opkolili Giveton.

²⁸ I tako ga ubi Vasa treæe godine carovanja Asina nad Judom, i zacari se na njegovo mjesto.

²⁹ A kad se zacari, pobi sav dom Jerovoamov, i ne ostavi nijedne duše od roda Jerovoamova dokle sve ne istrijebi po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko sluge svojega Ahije Silomljanina,

³⁰ Za grijeh Jerovoamove, kojima je griješio i kojima je na grijeh naveo Izrailja, i za draženje kojim je dražio Gospoda Boga Izrailjeva.

³¹ A ostala djela Nadavova i sve što je èinio, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevi-jeh?

³² I bješe rat između Ase i Vase cara Izrailjeva svega vijeka njihova.

³³ Treæe godine carovanja Asina nad Judom zacari se Vasa sin Ahijin nad svijem Izrailjem u Tersi, i carova dvadeset i èetiri godine.

³⁴ I èinjaše što je zlo pred Gospodom hodeæi putem Jerovoamovijem i u grijehu njegovu, kojim navede na grijeh Izrailja.

16

¹ I dođe rijeè Gospodnja Juju sinu Ananijevu za Vasu govoreæi:

² Što te podigoh iz praha i postavih voðem narodu svojemu Izrailju, a ti ideš putem Jerovoamovijem i navodiš na grijeh narod moj Izrailja da me gnjevi grijesima svojim,

³ Evo, ja æu zatrti natraŹje Vasino i natraŹje doma njegova, i uèiniæu s domom tvojim kao s domom Jerovoama sina Navatova.

⁴ Ko Vasin pogine u gradu, izješæe ga psi, a ko pogine u polju, izješæe ga ptice nebeske.

⁵ A ostala djela Vasina i što je èinio, i junaštvo njegovo, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

⁶ I poèinu Vasa kod otaca svojih, i bi pogreben u Tersi; a na njegovo mjesto zacari se Ila sin njegov.

⁷ I tako preko proroka Juja sina Ananijeva dođe rijeè Gospodnja protiv Vase i doma njegova za sve zlo što uèini pred Gospodom gnjeveæi ga djelima svojih ruku, te bi kao dom Jerovoamov, i zato što ga pobi.

⁸ Dvadeset šeste godine carovanja Asina nad Judom zacari se Ila sin Vasin nad Izrailjem, i carova dvije godine u Tersi.

⁹ A sluga njegov Zimrije, starješina nad polovinom kola, diŹe bunu na Ilu, kad pijaše u Tersi i opi se u kuæi Arse, koji upravljaše domom njegovijem u Tersi.

¹⁰ I dođe Zimrije i ubi ga i pogubi ga dvadeset osme godine carovanja Asina nad Judom, i zacari se na njegovo mjesto.

¹¹ A èim se zacari i sjede na prijesto svoj, pobi sav dom Vasin, ne ostavi mu ni što uza zid mokri, i rodbinu njegovu i prijatelje njegove.

¹² Tako Zimrije zatr sav dom Vasin po rijeèi Gospodnjoj koju reèe za Vasu preko Juja proroka,

¹³ Za sve grijehe Vasine i za grijehe Ile sina njegova, kojima griješiše i kojima na grijeh navodiše Izrailja gnjeveæi Gospoda Boga Izrailjeva taštinama svojim.

¹⁴ A ostala djela Ilina i sve što je èinio, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

¹⁵ Godine dvadeset sedme carovanja Asina nad Judom zacari se Zimrije, i carova sedam dana u Tersi; a narod tada stajaše u okolu kod Givetona, koji bješe Filistejski.

¹⁶ I narod što bješe u okolu kad èu da je Zimrije digao bunu i cara ubio, isti dan sav Izrailj u okolu postavi carem nad Izrailjem Amrija vojvodu.

¹⁷ I Amrije i sav Izrailj s njim otidoše od Givetona i opkoliše Tersu.

¹⁸ A Zimrije kad vidje gdje osvojiše grad, otide u dvor carski, i zapali nad sobom dvor carski, te pogibe,

¹⁹ Za grijehe svoje kojima je griješio èineæi što je zlo pred Gospodom, hodeæi putem Jerovoamovijem i u grijehu njegovu, kojim je griješio navodeæi na grijeh Izrailja.

²⁰ A ostala djela Zimrijeva i buna koju podiže, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

²¹ Tada se razdijeli narod Izrailjev na dvoje: polovina naroda prista za Tivnijom sinom Gi-

natovijem da ga uèini carem, a druga polovina prista za Amrijem.

²² Ali narod koji prista za Amrijem bi jaèi od naroda koji prista za Tivnijom sinom Ginatovijem. I umrije Tivnija, a carova Amrije.

²³ Trideset prve godine carovanja Asina nad Judom poèe carovati Amrije nad Izrailjem, i carova dvanaest godina; u Tersi carova šest godina.

²⁴ I kupi goru Samarijsku od Semera za dva talanta srebra, i sagradi grad na gori, i nazva grad koji sagradi Samarija po imenu Semera gospodara od gore.

²⁵ A Amrije èinjaše što je zlo pred Gospodom, i gore èinjaše od svih koji bijahu prije njega.

²⁶ Jer hoðaše svijem putovima Jerovoama sina Navatova i u grijehu njegovu, kojim je naveo na grijeh Izrailja gnjeveæi Gospoda Boga Izrailjeva taštinama svojim.

²⁷ A ostala djela Amrijeva i sve što je èinio, i junaštva koja je èinio, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

²⁸ I poèinu Amrije kod otaca svojih, i bi pogreben u Samariji; a na njegovo se mjesto zacari Ahav sin njegov.

²⁹ I Ahav sin Amrijev poèe carovati nad Izrailjem trideset osme godine carovanja Asina nad Judom, i carova Ahav sin Amrijev nad Izrailjem u Samariji dvadeset i dvije godine.

³⁰ I èinjaše Ahav sin Amrijev što je zlo pred Gospodom, više od svih koji bijahu prije njega.

³¹ I malo mu bijaše što hoðaše u grijesima

Jerovoama sina Navatova, nego se još oženi Jezaveljom kærju Etvala cara Sidonskoga, i otide, te služaše Valu i klanjaše mu se.

³² I naèini oltar Valu u domu Valovu koji sazida u Samariji.

³³ I naèini Ahav gaj, i uèini Ahav više od svijeh careva Izrailjevijeh koji biše prije njega, da bi razgnjevio Gospoda Boga Izrailjeva.

³⁴ Za njegova vremena Hil Vetiljanin sazida Jerihon. Na Avironu prvencu svojem osnova ga, a na Seguvu mjezincu svojem metnu mu vrata po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko Isusa sina Navina.

17

¹ Tada reèe Ahavu Ilija Tesviæanin, jedan od naseljenika Galadskih: tako da je živ Gospod Bog Izrailjev, pred kojim stojim, ovijeh godina neæe biti rose ni dažda dokle ja ne reèem.

² Potom dođe njemu rijeè Gospodnja govoreæi:

³ Idi odavde, i obrati se na istok, i sakrij se kod potoka Horata prema Jordanu.

⁴ I iz onoga potoka pij, a gavranima sam zapovjedio da te hrane ondje.

⁵ I on otide i uèini po rijeèi Gospodnjoj, i otišav stani se kod potoka Horata, koji je prema Jordanu.

⁶ I ondje mu gavrani donošahu hljeba i mesa jutrom i veèerom, a iz potoka pijaše.

⁷ Ali poslije godinu dana presahnu potok, jer ne bješe dažda u zemlji.

⁸ Tada dođe njemu rijeè Gospodnja govoreæi:

⁹ Ustani, idi u Sareptu Sidonsku, i sjedi ondje; evo zapovjedio sam ondje ženi udovici da te hrani.

¹⁰ I ustavši otide u Sareptu; i kad dođe na vrata gradska, gle, žena udovica kupljaše ondje drva; i on je dozva i reèe joj: donesi mi malo vode u sudu da se napijem.

¹¹ I ona pođe da donese; a on je viknu i reèe: donesi mi i hljeba malo.

¹² A ona reèe: tako da je živ Gospod Bog tvoj, nemam peèena hljeba do grst brašna u zdjeli i malo ulja u krèagu; i eto kupim drvaca da otidem i zgotovim sebi i sinu svojemu, da pojedemo, pa onda da umremo.

¹³ A Ilija joj reèe: ne boj se, idi, zgotovi kako si rekla; ali umijesi prvo meni jedan kolaèiæ od toga, i donesi mi, pa poslije gotovi sebi i sinu svojemu.

¹⁴ Jer ovako veli Gospod Bog Izrailjev: brašno se iz zdjele neæe potrošiti niti æe ulja u krèagu nestati dokle ne pusti Gospod dažda na zemlju.

¹⁵ I ona otide i uèini kako reèe Ilija; i jede i ona i on i dom njezin godinu dana;

¹⁶ Brašno se iz zdjele ne potroši niti ulja u krèagu nesta po rijeèi Gospodnjoj, koju reèe preko Ilije.

¹⁷ A poslije toga razbolje se sin ženi domaæici, i bolest njegovu bi vrlo teška, tako da izdahnu.

¹⁸ I ona reèe Iliji: šta je tebi do mene, èovjeèe Božji? Jesi li došao k meni da spomeneš bezakonje moje i da mi umoriš sina?

¹⁹ A on joj reèe: daj mi sina svojega. I uzev ga iz naruèja njezina odnese ga u gornju klijet, gdje

on sjeđaše, i položi ga na postelju svoju.

²⁰ Tada zavapi ka Gospodu i reèe: Gospode Bože moj, zar si i ovu udovicu kod koje sam gost tako ucvijelio umorivši joj sina?

²¹ I pruživ se nad djetetom tri puta zavapi ka Gospodu govoreæi: Gospode Bože moj, neka se povrati u dijete duša njegova.

²² I Gospod usliši glas Ilijin, te se povrati u dijete duša njegova, i oživje.

²³ A Ilija uzev dijete snese ga iz gornje klijeti u kuæu, i dade ga materi njegovoj, i reèe Ilija: vidi, živ je tvoj sin.

²⁴ A žena reèe Iliji: sada znam da si èovjek Božji i da je rijeè Gospodnja u tvojim ustima istina.

18

¹ Poslije mnogo vremena, treæe godine, dođe rijeè Gospodnja Iliji govoreæi: idi, pokaži se Ahavu, i pustiaæu dažd na zemlju.

² I otide Ilija da se pokaže Ahavu, a bijaše velika glad u Samariji.

³ I Ahav dozva Avdiju, koji bijaše upravitelj dvora njegova; a Avdija se bojaše Gospoda veoma.

⁴ Jer kad Jezavelja ubijaše proroke Gospodnje, uze Avdija sto proroka, i sakri ih, po pedeset u jednu peæinu, i hrani ih hljebom i vodom.

⁵ I reèe Ahav Avdiji: pođi po zemlji na izvore i na potoke, eda bismo našli trave da saèuvamo u životu konje i mazge, da nam ne izgine stoka.

⁶ I podijeliše među se zemlju kuda æe iæi; Ahav otide jednijem putem sam, a Avdija otide drugim putem sam.

⁷ A kad Avdija bijaše na putu, gle, srete ga Ilija; i on ga pozna, i pade nièice, i reèe: jesi li ti, gospodaru moj Ilija?

⁸ A on mu reèe: ja sam; idi, kaži gospodaru svojemu: evo Ilije.

⁹ A on reèe: šta sam zgriješio, da slugu svojega predaš u ruke Ahavu da me pogubi?

¹⁰ Tako da je živ Gospod Bog tvoj, nema naroda ni carstva kuda nije slao gospodar moj da te traže: i rekoše: nema ga. A on zakle carstva i narode da te ne mogu da nađu.

¹¹ A ti sada kažeš: idi, kaži gospodaru svojemu: evo Ilije.

¹² A kad ja otidem od tebe, duh æe te Gospodnji odnijeti, a ja neæu znati kuda; pa da otidem i prokažem Ahavu, a on da te ne nađe, ubiæe me; a sluga se tvoj boji Gospoda od mladosti svoje.

¹³ Nije li kazano gospodaru mojemu šta sam uèinio kad Jezavelja ubijaše proroke Gospodnje? kako sakrih stotinu proroka Gospodnjih, po pedeset u jednu peæinu, i hranih ih hljebom i vodom.

¹⁴ A ti sada kažeš: idi, kaži gospodaru svojemu: evo Ilije. Ubiæe me.

¹⁵ A Ilija reèe: tako da je živ Gospod nad vojskama, pred kojim stojim, danas æu mu se pokazati.

¹⁶ Tada otide Avdija pred Ahava, i kaza mu; i Ahav otide pred Iliju.

¹⁷ A kad vidje Ahav Iliju, reèe mu Ahav: jesi li

ti onaj što nesreæu donosiš na Izrailja?

¹⁸ A on reèe: ne donosim ja nesreæe na Izrailja, nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovijesti Gospodnje i pristavši za Valima.

¹⁹ Nego sada pošlji i saberi k meni svega Izrailja na goru Karmilsku, i èetiri stotine i pedeset proroka Valovijeh i èetiri stotine proroka iz luga, koji jedu za stolom Jezaveljinim.

²⁰ I posla Ahav k svijem sinovima Izrailjevijem, i sabra one proroke na goru Karmilsku.

²¹ Tada pristupi Ilija ka svemu narodu i reèe: dokle æete hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, idite za njim; ako li je Val, idite za njim. Ali narod ne odgovori mu ni rijeèi.

²² A Ilija reèe narodu: ja sam sam ostao prorok Gospodnji; a proroka Valovijeh ima èetiri stotine i pedeset.

²³ Dajte nam dva junca, i neka oni izberu sebi jednoga, i neka ga isijeku na komade i metnu na drva, ali ognja da ne podmeæu; a ja æu prigotoviti drugoga junca, i metnuæu ga na drva, ali ognja neæu podmetati.

²⁴ Tada prizovite ime svojih bogova, a ja æu prizvati ime Gospodnje, pa koji se Bog odzove ognjem onaj neka je Bog. I sav narod odgovori i reèe: dobro reèe.

²⁵ Potom reèe Ilija prorocima Valovijem: izaberite sebi jednoga junca i prigotovite ga prvo, jer je vas više; i prizovite ime bogova svojih, ali ognja ne podmeæite.

²⁶ I uzeše junca, kojega im dade, i prigotoviše, i stadoše prizivati ime Valovo od jutra do podne govoreæi: Vale, usliši nas! Ali ni kaka glasa ni

koga da odgovori. I skakahu oko oltara, koji naèiniše.

²⁷ A kad bi u podne, stade im se rugati Ilija govoreæi: vièite veæma; jer je on bog! valjada se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu, ili može biti spava, da se probudi.

²⁸ A oni stadoše vikati iza glasa, i parati se nožima i šilima po svom obièaju, dokle ih krv ne obli.

²⁹ A kad proðe podne, stadoše prorokovati dokle doðe vrijeme da se prinese dar; ali ni kaka glasa ni koga da odgovori, ni koga da èuje.

³⁰ Tada reèe Ilija svemu narodu: pristupite k meni. I pristupi k njemu sav narod. Tada on opravi oltar Gospodnji koji bješe razvaljen.

³¹ I uze Ilija dvanaest kamena prema broju plemena sinova Jakova, kojemu doðe rijeè Gospodnja govoreæi: Izrailj æe ti biti ime.

³² I naèini od toga kamenja oltar u ime Gospodnje, i oko oltara iskopa opkop širok da bi se mogle posijati dvije mjere žita.

³³ I namjesti drva, i junca isjeèena na komade metnu na drva.

³⁴ I reèe: napunite èetiri vijedra vode, i izlijte na žrtvu i na drva. Pa opet reèe: uèinite još jednom. I uèiniše još jednom. Pa opet reèe: uèinite i treæom. I uèiniše treæom,

³⁵ Te voda poteèe oko oltara, i napuni se opkop vode.

³⁶ A kad bi vrijeme da se prinese žrtva, pristupi Ilija prorok i reèe: Gospode Bože Avramov, Isakov i Izrailjev, neka danas poznadu da si ti Bog u Izrailju i ja da sam tvoj sluga, i da sam po

tvojoj rijeèi uèinio sve ovo.

³⁷ Usliši me, Gospode, usliši me, da bi poznao ovaj narod da si ti Gospode Bog, kad opet obratiš srca njihova.

³⁸ Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva i kamen i prah, i vodu u opkopu popi.

³⁹ A narod kad to vidje sav popada nièice, i rekoše: Gospod je Bog, Gospod je Bog.

⁴⁰ Tada im reèe Ilija: pohvatajte te proroke Valove da nijedan ne uteèe. I pohvataše ih, i Ilija ih odvede na potok Kison, i pokla ih ondje.

⁴¹ I reèe Ilija Ahavu: idi, jedi i pij, jer uji veliki dažd.

⁴² I otide Ahav da jede i pije; a Ilija se pope na vrh Karmila, i saže se k zemlji i metnu lice svoje meðu koljena svoja.

⁴³ A momku svojemu reèe: idi, pogledaj put mora. A on otišav pogleda, pa reèe: nema ništa. I reèe mu: idi opet sedam puta.

⁴⁴ A kad bi sedmi put, reèe: eno, mali oblak kao dlan èovjeèji diže se od mora. Tada reèe: idi, reci Ahavu: preži i idi, da te ne uhvati dažd.

⁴⁵ Utom se zamraèi nebo od oblaka i vjetra, i udari velik dažd. A Ahav sjedavši na kola otide u Jezrael.

⁴⁶ A ruka Gospodnja dođe nad Iliju, i on opasavši se otrèa pred Ahavom dokle dođe u Jezrael.

19

¹ A Ahav pripovjedi Jezavelji sve što je uèinio Ilija i kako je sve proroke isjekao maèem.

² Tada Jezavelja posla glasnike k Iliji i poruèi mu: tako da uèine bogovi i tako da dodadu, ako sutra u ovo doba ne uèinim od tebe što je od kojega god tih.

³ A on videæi to usta i otide duše svoje radi, i dođe u Virsaveju Judinu, i ondje ostavi momka svojega.

⁴ A sam otide u pustinju dan hoda; i došav sjede pod smreku, i zaželje da umre, i reèe: dosta je veæ, Gospode, primi dušu moju, jer nijesam bolji od otaca svojih.

⁵ Potom leže i zaspao pod smrekom. A gle, anđeo taknu ga i reèe mu: ustani, jedi.

⁶ A on pogleda, i gle, èelo glave mu hljeb na ugljenu peèen i krèag vode. I jede i napi se, pa leže opet.

⁷ A anđeo Gospodnji dođe opet drugom, i taknu ga govoreæi: ustani, jedi, jer ti je put dalek.

⁸ A on ustavši jede i napi se; potom okrijepiv se onijem jelom ide èetrdeset dana i èetrdeset noæi dokle dođe na goru Božiju Horiv.

⁹ A ondje uđe u jednu peæinu i zanoæi u njoj; i gle, rijeè Gospodnja dođe mu govoreæi: šta æeš ti tu, Ilija?

¹⁰ A on reèe: revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavjet tvoj, tvoje oltare razvališe, i proroke tvoje pobiše maèem; a ja ostah sam, pa traže dušu moju da mi je uzmu.

¹¹ A on reèe: izidi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolazaše, a pred Gospodom velik i jak vjetar, koji brda razvalji-

vaše i stijene razlamaše; ali Gospod ne bješe u vjetru; a iza vjetra dođe trus; ali Gospod ne bješe u trusu;

¹² A iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne bješe u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak.

¹³ A kad to èu Ilija, zakloni lice svoje plaštem i izašav stade na vratima od peæine. I gle, dođe mu glas govoreæi: šta æeš ti tu, Ilija?

¹⁴ A on reèe: revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavjet tvoj, tvoje oltare razvališe, i proroke tvoje pobiše maèem; a ja ostah sam, pa traže moju dušu da mi je uzmu.

¹⁵ Tada mu reèe Gospod: idi, vrati se svojim putem u pustinju Damaštansku, i kad dođeš pomaži Azaila za cara nad Sirijom.

¹⁶ A Juja sina Nimsijina pomaži za cara nad Izrailjem, a Jelisija sina Safatova iz Avel-Meole pomaži za proroka mjesto sebe.

¹⁷ Jer ko uteèe od maèa Azailova njega æe pogubiti Juj; a ko uteèe od maèa Jujeva njega æe pogubiti Jelisije.

¹⁸ Ali sam ostavio u Izrailju sedam tisuæa, koji nijedan ne saviše koljena pred Valom, niti ga ustima svojim cjelivaše.

¹⁹ I otide odande, i nađe Jelisija sina Safatova gdje ore, a dvanaest jarmova pred njim, i sam bijaše kod dvanaestoga; i iduæi mimo nj Ilija baci na nj plašt svoj.

²⁰ A on ostavi volove, i otrèa za Ilijom i reèe: da cjelujem oca svojega i mater svoju; pa æu iæi za tobom. A on mu reèe: idi, vrati se, jer šta sam ti uèinio?

²¹ I on se vrati od njega, i uze jaram volova i zakla ih, i na drvima od pluga skuha meso i dade ga narodu, te jedoše; potom ustavši otide za Ilijom i služaše mu.

20

¹ A Ven-Adad car Sirski skupi vojsku svoju, i imашe sa sobom trideset i dva cara, i konje i kola; i otišavši opkoli Samariju i stade je biti.

² I posla poslanike k Ahavu caru Izrailjevu u grad,

³ I poruèi mu: ovako veli Ven-Adad: srebro tvoje i zlato tvoje moje je, tako i žene tvoje i tvoji lijepi sinovi moji su.

⁴ A car Izrailjev odgovori i reèe: kao što si rekao, gospodaru moj care, ja sam tvoj i sve što imam.

⁵ A poslanici opet dođoše i rekoše: ovako veli Ven-Adad: poslao sam k tebi i poruèio: srebro svoje i zlato svoje i žene svoje i sinove svoje da mi daš.

⁶ Zato æu sjutra u ovo doba poslati sluge svoje k tebi da pregledaju kuæu tvoju i kuæe sluga tvojih, i što ti je god milo, oni æe uzeti i odnijeti.

⁷ Tada dozva car Izrailjev sve starješine zemaljske i reèe: gledajte i vidite kako ovaj traži zlo; jer posla k meni po mene i po sinove moje i po srebro moje i po zlato moje, i ja mu ne branih.

⁸ A sve starješine i sav narod rekoše mu: ne slušaj ga i ne pristaj.

⁹ I reèe poslanicima Ven-Adadovijem: kažite caru gospodaru mojemu: što si prvo poruèio sluzi svojemu sve æu uèiniti; ali ovo ne mogu

uèiniti. Tako otidoše poslanici i odnesoše mu taj odgovor.

¹⁰ A Ven-Adad posla k njemu i poruèi: tako da mi uèine bogovi i tako da dodadu! neæe biti dosta praha od Samarije da svemu narodu koji ide za mnom dopadne po jedna grst.

¹¹ A car Izrailjev odgovori i reèe: kažite: neka se ne hvali onaj koji se opasuje kao onaj koji se raspasuje.

¹² A kad on to èu pijuæi s carevima pod šatorima, reèe slugama svojim: dižite se. I digoše se na grad.

¹³ Tada gle, pristupi jedan prorok k Ahavu caru Izrailjevu, i reèe: ovako veli Gospod: vidiš li sve ovo mnoštvo? evo, ja æu ti ga dati u ruke danas da poznaš da sam ja Gospod.

¹⁴ A Ahav reèe: preko koga? A on reèe: ovako veli Gospod: preko momaka knezova zemaljskih. Opet reèe: ko æe zametnuti boj? A on reèe: ti.

¹⁵ Tada prebroji momke knezova zemaljskih, i bješe ih dvjesta i trideset i dva; poslije njih prebroji sav narod, sve sinove Izrailjeve, i bješe ih sedam tisuæa.

¹⁶ I izidoše u podne; a Ven-Adad pijuæi opi se u šatorima s trideset i dva cara koji mu dođoše u pomoæ.

¹⁷ I izidoše prvo momci knezova zemaljskih; a Ven-Adad posla, i javiše mu i rekoše: izidoše ljudi iz Samarije.

¹⁸ A on reèe: ako su izašli mira radi, pohvatajte ih žive; ako su izašli na boj, pohvatajte ih žive.

¹⁹ I izidoše iz grada momci knezova zemaljskih, i vojska za njima.

²⁰ I svaki ubi s kojim se sukobi, te Sirci pobježoše a Izrailjci ih potjeraše. I Ven-Adad car Sirski pobježe na konju s konjicima.

²¹ I car Izrailjev izide i pobi konje i kola, i uèini velik pokolj meðu Sircima.

²² Potom dođe prorok k caru Izrailjevu i reèe mu: idi, budi hrabar; i promisli i vidi šta æeš èiniti, jer æe do godine opet doæi car Sirski na te.

²³ A caru Sirskom rekoše sluge njegove: njihovi su bogovi gorski bogovi, zato nas nadjaèaše; nego da se bijemo s njima u polju, zacijelo æemo ih nadjaèati.

²⁴ Uèini dakle ovako: ukloni te careve s mjesta njihovijeh, i postavi vojvode mjesto njih.

²⁵ Pa skupi vojsku kakva je bila ona koja ti je izginula, i konje kakvi su bili oni konji, i kola kao ona kola; pa da se pobijemo s njima u polju; zacijelo æemo ih nadjaèati. I posluša ih, i uèini tako.

²⁶ A kad prođe godina, Ven-Adad prebroji Sirce, i pođe u Afek da vojuje na Izrailja.

²⁷ I sinovi Izrailjevi prebrojiše se, i ponesavši hrane izidoše pred njih. I stadoše u oko sinovi Izrailjevi prema njima, kao dva mala stada koza, a Sirci bijahu prekrilili zemlju.

²⁸ Tada dođe èovjek Božji, i progovori caru Izrailjevu i reèe: ovako veli Gospod: što Sirci rekoše da je Gospod gorski Bog a nije Bog poljski, zato æu ti dati u ruke sve ovo mnoštvo veliko da znate da sam ja Gospod.

²⁹ I stajahu u okolu jedni prema drugima sedam dana; a sedmoga dana pobiše se, i sinovi

Izrailjevi pobiše Siraca sto tisuæa pješaka u jedan dan.

³⁰ A ostali pobjegoše u grad Afek, i pade zid na dvadeset i sedam tisuæa ljudi koji bijahu ostali. I Ven-Adad pobjegav u grad uđe u najtajniju klijet.

³¹ A sluge mu rekoše: evo èuli smo da su carevi doma Izrailjeva milostivi carevi; da vežemo kostrijet oko sebe i da metnemo uzice sebi oko vratova, pa da izidemo pred cara Izrailjeva, da ako ostavi u životu dušu tvoju.

³² I vezaše kostrijet oko sebe, i metnuše uzice sebi oko vratova, i dođoše k caru Izrailjevu i rekoše: sluga tvoj Ven-Adad veli: ostavi u životu dušu moju. A on reèe: je li još živ? brat mi je.

³³ A ljudi uzeše to za dobar znak, i odmah da bi ga uhvatili za rijeè rekoše: brat je tvoj Ven-Adad. A on reèe: idite, dovedite ga. Tada Ven-Adad izide k njemu; a on ga posadi na svoja kola.

³⁴ Tada mu reèe Ven-Adad: gradove koje je uzeo otac moj tvome ocu, vratiaèu, i naèini sebi ulice u Damasku kao što je otac moj uèinio u Samariji. A on odgovori: s tom vjerom otpustiaèu te. I uèini vjeru s njim, i otpusti ga.

³⁵ Tada jedan između sinova proroèkih reèe drugome po rijeèi Gospodnjoj: bij me. Ali ga onaj ne htje biti.

³⁶ A on mu reèe: što ne poslušà glasa Gospodnjega, zato, evo kad otideš od mene, lav æe te zaklati. I kad otide od njega, sukobi ga lav i zakla ga.

³⁷ Opet našav drugoga reèe mu: bij me. A onaj ga izbi i izrani ga.

³⁸ Tada otide prorok i stade na put kuda æe car

proæi, i nagrdi se pepelom po licu.

³⁹ A kad car prolazaše, on viknu cara i reèe: tvoj sluga bijaše izašao u boj, a jedan došavši dovede mi èovjeka i reèe: èuvaj ovoga èovjeka; ako li ga nestane, biæe tvoja duša za njegovu dušu, ili æeš platiti talanat srebra.

⁴⁰ A kad tvoj sluga imaše posla tamo amo, njega nesta. Tada mu reèe car Izrailjev: to ti je sud, sam si otsudio.

⁴¹ A on brže ubrisa pepeo s lica, i car Izrailjev pozna ga da je jedan od proroka.

⁴² A on mu reèe: ovako veli Gospod: što si pustio iz ruku èovjeka kojega sam ja osudio da se istrijebi, duša æe tvoja biti za njegovu dušu i narod tvoj za njegov narod.

⁴³ I otide car Izrailjev kuæi svojoj zlovoljan i ljutit, i dođe u Samariju.

21

¹ A poslije ovijeh stvari dogodi se: Navutej Jezraeljanin imaše vinograd u Jezraelu do dvora Ahava cara Samarijskoga.

² I reèe Ahav Navuteju govoreæi: daj mi svoj vinograd da naèinim od njega vrt za zelje, jer je blizu do dvora mojega; a ja æu ti dati za nj bolji vinograd, ili ako voliš, daæu ti u novcu šta vrijedi.

³ A Navutej reèe Ahavu: saèuvaj Bože da bih ti dao našljedstvo otaca svojih.

⁴ Tada Ahav dođe kuæi zlovoljan i ljutit radi rijeèi koju mu reèe Navutej Jezraeljanin govoreæi: ne dam ti našljedstva otaca svojih. I leže na

postelju svoju, i okrenu lice svoje na stranu, i ne jede hljeba.

⁵ Tada dođe k njemu Jezavelja žena njegova i reèe mu: zašto je duša tvoja zlovoljna te ne jedeš hljeba?

⁶ A on joj reèe: jer govorih s Navutejem Jezraeljaninom i rekoah mu: daj mi vinograd svoj za novce, ili ako voliš, daæu ti drugi vinograd za taj. A on reèe: ne dam ti svoga vinograda.

⁷ Tada mu reèe Jezavelja žena njegova: ti li si car nad Izrailjem? Ustani, jedi hljeba i budi veseo. Ja æu ti dati vinograd Navuteja Jezraeljanina.

⁸ I napisa knjigu na ime Ahavovo, i zapeèati je peèatom njegovijem i posla knjigu starješinama i glavarima koji bijahu u gradu njegovu, koji nastavahu s Navutejem.

⁹ A u knjizi napisa ovo: oglasite post, i posadite Navuteja meðu glavare narodne.

¹⁰ I postavite dva nevaljala èovjeka prema njemu, pa neka zasnvedoèe na nj govoreæi: hulio si na Boga i na cara. Tada ga izvedite i zaspite kamenjem, da pogine.

¹¹ I uèiniše ljudi onoga grada, starješine i glavari, koji življahu u gradu njegovu, kako im zapovjedi Jezavelja, kako bijaše napisano u knjizi koju im posla.

¹² I oglesiše post, i posadiše Navuteja meðu glavare narodne.

¹³ I dođoše dva nevaljala èovjeka, i sjedoše prema njemu; i svjedoèiše na Navuteja ti nevaljali ljudi pred narodom govoreæi: Navutej je

hulio na Boga i na cara. I izvedoše ga iza grada, i zasušè ga kamenjem, te pogibe.

¹⁴ Potom poslaše k Jezavelji i poruèiše joj: zasut je kamenjem Navutej, i poginuo je.

¹⁵ A kad Jezavelja èu da je Navutej zasut kamenjem i poginuo, reèe Ahavu Jezavelja: ustani, uzmi vinograd Navuteja Jezraeljanina, kojega ti ne htje dati za novce, jer Navutej nije živ nego je umro.

¹⁶ A kad èu Ahav da je umro Navutej, usta i pođe u vinograd Navuteja Jezraeljanina da ga uzme.

¹⁷ Ali dođe rijeè Gospodnja k Iliji Tesvianinu govoreæi:

¹⁸ Ustani, izidi na susret Ahavu caru Izrailjevu, koji sjedi u Samariji; eno ga u vinogradu Navutejevu, kuda je otišao da ga uzme.

¹⁹ I reci mu i kaži: ovako veli Gospod: nijesi li ubio i nijesi li prisvojio? Pa mu kaži i reci: ovako veli Gospod: kako psi lizaše krv Navutejevu, tako æe lizati psi i tvoju krv.

²⁰ A Ahav reèe Iliji: nađe li me, neprijatelju moj? A on reèe: nađoh, jer si se prodao da èiniš što je zlo pred Gospodom.

²¹ Evo, pustiaèu zlo na te, i uzeæu natražje tvoje, i istrijebiæu Ahavu i ono što uza zid mokri, i uhvaænoga i ostavljenoga u Izrailju.

²² I uèiniaèu s domom tvojim kao s domom Jerovoama sina Navatova i kao s domom Vase sina Ahijina, što si me gnjevio i što si naveo na grijeh Izrailja.

²³ Takođe i za Jezavelju reèe Gospod govoreæi: psi æe izjesti Jezavelju ispod zidova Jezraelskih.

²⁴ Ko Ahavov pogine u gradu izješæe ga psi, a ko pogine u polju izješæe ga ptice nebeske.

²⁵ I ne bi takoga kao Ahav, koji se prodade da èini što je zlo pred Gospodom, jer ga podgovaraše žena njegova Jezavelja.

²⁶ I poèini vrlo grdna djela iduæi za gadnim bogovima sasvijem kao što èiniše Amoreji, koje izagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.

²⁷ A kad Ahav èu te rijeèi, razdrije haljine svoje, i priveza kostrijet oko tijela svojega, i pošæaše, i spavaše u kostrijeti, i hoðaše polagano.

²⁸ I dođe rijeè Gospodnja Iliji Tesviæaninu govoreæi:

²⁹ Jesi li vidio kako se Ahav ponizio preda mnom? Zato što se tako ponizio preda mnom, neæu pustiti onoga zla za njegova života; nego za sina njegova pustiaæu ono zlo na dom njegov.

22

¹ I prodoše tri godine bez rata između Siraca i Izrailjaca.

² A treæe godine dođe Josafat car Judin k caru Izrailjevu.

³ I reèe car Izrailjev slugama svojim: ne znate li da je naš Ramot u Galadu? a mi ne radimo da ga uzmemo iz ruku cara Sirskoga.

⁴ I reèe Josafatu: hoæeš li iaæi sa mnom na vojsku na Ramot Galadski? A Josafat reèe caru Izrailjevu: ja kao ti, narod moj kao tvoj narod, konji moji kao tvoji konji.

⁵ Još reèe Josafat caru Izrailjevu: upitaj danas šta æe Gospod reæi.

⁶ Tada car Izrailjev sabra oko èetiri stotine proroka, i reèe im: hoæu li iæi na vojsku na Ramot Galadski ili æu se okaniti? A oni rekoše: idi, jer æe ga Gospod dati u ruke caru.

⁷ A Josafat reèe: ima li tu još koji prorok Gospodnji da ga pitamo?

⁸ A car Izrailjev reèe Josafatu: ima još jedan èovjek, preko kojega bismo mogli upitati Gospoda; ali ja mrzim na nj, jer mi ne prorièe dobra nego zlo; to je Miheja sin Jemlin. A Josafat reèe: neka car ne govori tako.

⁹ Tada car Izrailjev dozva jednoga dvoranina, i reèe mu: brže dovedi Miheju sina Jemlina.

¹⁰ A car Izrailjev i Josafat car Judin sjeðahu svaki na svojem prijestolu obuèeni u carske haljine na poljani kod vrata Samarijskih, i svi proroci prorokovahu pred njima.

¹¹ I Sedekija sin Hananin naèini sebi gvozdene rogove, i reèe: ovako veli Gospod: ovijem æeš pobosti Sirce dokle ih ne istrijebiš.

¹² Tako i svi proroci prorokovahu govoreæi: idi na Ramot Galadski, i biæeš sreæan, jer æe ga Gospod dati caru u ruke.

¹³ A poslanik koji otide da dozove Miheju reèe mu govoreæi: evo, proroci prorièu svi jednjem glasom dobro caru; neka i tvoja rijeè bude kao rijeè njihova, govori dobro.

¹⁴ A Miheja reèe: tako da je živ Gospod, govoriæu ono što mi Gospod kaæe.

¹⁵ I kad doðe k caru, reèe mu car: Miheja! hoæemo li iæi na vojsku na Ramot Galadski ili æemo se okaniti? A on mu reèe: idi, biæeš sreæan, jer æe ga Gospod dati caru u ruke.

16 A car mu reèe: koliko æu te puta zaklinjati da mi ne govoriš nego istinu u ime Gospodnje?

17 Tada reèe: vidjeh sav narod Izrailjev razasut po planinama kao ovce koje nemaju pastira; jer reèe Gospod: ovi nemaju gospodara; neka se vrate svak svojoj kuæi s mirom.

18 Tada reèe car Izrailjev Josafatu: nijesam li ti rekao da mi neæe prorokovati dobra nego zlo?

19 A Miheja mu reèe: zato èuj rijeè Gospodnju; vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu svojem, a sva vojska nebeska stajaše mu s desne i s lijeve strane.

20 I reèe Gospod: ko æe prevariti Ahava da otide i padne kod Ramota Galadskog? I jedan reèe ovo a drugi ono.

21 Tada izide jedan duh i stavši pred Gospoda reèe: ja æu ga prevariti. A Gospod mu reèe: kako?

22 Odgovori: izaæi æu i biæu lažljiv duh u ustima svijeh proroka njegovijeh. A Gospod mu reèe: prevariæeš ga i nadvladaæeš, idi i uèini tako.

23 Zato sada eto, Gospod je metnuo lažljiv duh u usta svijem tvojim prorocima, a Gospod je izrekao zlo po te.

24 Tada pristupi Sedekija sin Hananin, i udari Miheju po obrazu govoreæi: kuda je otišao duh Gospodnji od mene da govori s tobom?

25 A Miheja mu reèe: eto, vidjeæeš u onaj dan kad otideš u najtajniju klijet da se sakriješ.

26 Tada car Izrailjev reèe: uhvati Miheju i odvedi ga k Amonu zapovjedniku gradskom i k Joasu sinu carevu;

²⁷ I reci im: ovako veli car: metnite ovoga u tamicu, i dajte mu po malo hljeba i po malo vode dokle se ne vratim u miru.

²⁸ A Miheja reèe: ako se vratiš u miru, nije Gospod govorio preko mene. Još reèe: èujte, svi narodi!

²⁹ I otide car Izrailjev s Josafatom carem Judinijem na Ramot Galadski.

³⁰ I reèe car Izrailjev Josafatu: ja æu se preobuæi kad poðem u boj; a ti obuci svoje odijelo. I preobuèe se car Izrailjev i otide u boj.

³¹ A car Sirski zapovjedi vojvodama, kojih bijahu trideset i dvije nad kolima njegovijem, i reèe: ne udarajte ni na maloga ni na velikoga, nego na samoga cara Izrailjeva.

³² I kad vojvode od kola vidješe Josafata, rekoše: zacijelo je car Izrailjev. I okrenuše se na nj da udare; ali Josafat povika.

³³ A vojvode od kola vidješe da nije car Izrailjev, te otstupiše od njega.

³⁴ A jedan zastrijeli iz luka nagonom, i ustrijeli cara Izrailjeva gdje spuèa oklop. A on reèe svojemu vozaèu: savij rukom svojom i izvezi me iz boja, jer sam ranjen.

³⁵ I boj bi žestok onoga dana; a car zaosta na kolima svojim prema Sircima, pa umrije uveèe, i krv iz rane njegove tecijaše u kola.

³⁶ I prođe glasnik po vojsci o zahodu sunèanom govoreæi: svak u svoj grad, i svak u svoju zemlju.

³⁷ Tako umrije car, i odnesoše ga u Samariju; i pogreboše cara u Samariji.

³⁸ A kad prahu kola na jezeru Samarijskom, lizaše psi krv njegovu, tako i kad prahu oružje

njegovo, po rijeèi koju reèe Gospod.

³⁹ A ostala djela Ahavova i sve što je uèinio, i za kuæu od slonove kosti koju je sagradio, i za sve gradove što je sagradio, nije li to zapisano u dnevniku careva Izrailjevijeh?

⁴⁰ Tako poèinu Ahav kod otaca svojih, i na njegovo se mjesto zacari Ohozija sin njegov.

⁴¹ A Josafat sin Asin zacari se nad Judom èetvrte godine carovanja Ahavova nad Izrailjem;

⁴² I imaše Josafat trideset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i pet godina u Jerusalmu. A materi mu bješe ime Azuva kæi Silejeva.

⁴³ I hoðaše putem Ase oca svojega sasvijem, i ne odstupi od njega èineæi sve što je pravo pred Gospodom.

⁴⁴ Ali visina ne oboriše; narod još prinošaše žrtve i kaðaše na visinama.

⁴⁵ I uèini mir Josafat s carem Izrailjevijem.

⁴⁶ A ostala djela Josafatova i junaštva što uèini i kako vojeva, nije li to zapisano u dnevniku careva Judinijeh?

⁴⁷ On istrijebi iz zemlje svoje ostatak adžuvana, koji bijahu ostali za života Ase oca njegova.

⁴⁸ U to vrijeme ne bijaše cara u Idumeji, nego bijaše namjesnik carev.

⁴⁹ I Josafat naèini lađe Tarsiske da idu u Ofir po zlato; ali ne otidoše; jer se lađe razbiše u Esion-Gaveru.

⁵⁰ Tada reèe Ohozija sin Ahavov Josafatu: neka idu moje sluge s tvojim slugama na lađama. Ali Josafat ne htje.

⁵¹ I poèinu Josafat kod otaca svojih, i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u gradu Davida oca njegova; a na njegovo se mjesto zacari Joram sin njegov.

⁵² Ohozija sin Ahavov zacari se nad Izrailjem u Samariji sedamnaeste godine carovanja Josafatova nad Judom; i carova nad Izrailjem dvije godine.

⁵³ I èinjaše što je zlo pred Gospodom, i hođaše putem oca svojega i putem matere svoje i putem Jerovoama sina Navatova, koji navede na grijeh Izrailja.

⁵⁴ I služaše Valu i klanjaše mu se, i gnjevljaše Gospoda Boga Izrailjeva sasvijem kako je èinio otac njegov.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27